

அமிர்தவசனி

செய்யுள் மாதம் பத்திரிகை

மலர் : 16

குராதி இலக்கம்

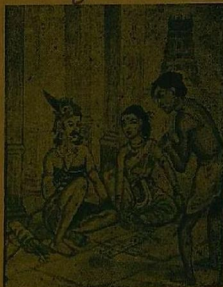
வருட

இதழ் : 3

ஜூன்-ஜூலை 1964

செலவு
ரூ. 3-00.

- Page - 105 -

Acc. No. 9886

மாபாதகம் தீர்க்கும் மாதேவர் திருவருள்.

செப்டிம்பர் 27.

பக்கம் : 100.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. மங்கள வாழ்த்தும் விக்ரகமும் (திருப்புகழ்மணி)... 97
2. மாபாதகம் தீர்ந்தது (கி. வா. ஜகந்நாதன்) ... 100
3. 'அகரமுத லெனவுரைசெய்'
திருப்புகழ் விரிவுரை (குகழநீ) ... 103
4. குமாரஸ்தவ விளககம் (திருப்புகழ் சதுரர்
சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B. A., B. T.) ... 109
5. சேய்த் தொண்டர் புராணம்
(தணிசைமணி வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளை, M. A.) 111
6. காசி வாசம் (அன்பன்) ... 118
7. வேலவன பரிவாரம் (கி. வா. ஜ.) ... 123
8. கண்ணனும் கௌரவரும் (ஆ. கி. ரங்கராஜன்) .. 126
9. கருவூரார் (ரஸபதி) ... 131
10. Nehru—The Apostle of Visva Bhakti
(Thiruppugal Mani) 142

Grains: MURSOKS.

Phone: 51388

“ பழநி மருவிய பெருமானே !

மனது பதமுற எனது தலைபதம் அருள்வாயே ”

வெண்மையான சலவைக்கு
ஒயிட் ஹார்ஸ் சோப்

தயாரிப்பாளர் : D பங்காடு செட்டியார்,

தேஷன்ல் இன்டஸ்ட்ரீஸ்,

220, T. H. ரோட், தண்டையார்பேட்டை, சென்னை-21

அமிர்தவசனி

செய்வித மாதுப் பத்திரிகை

எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறென் றறியேன் பராபரமே.
சூரியர் : சு. முத்துள்வாமி

மலர் 16

குரோதி னு ஆனி மீ
ஜூன்—ஜூலை 1964

திற 3

மங்கள் வாழ்த்தும் விக்ரகமும்.
(தீருப்புக்ரமணி)

ஓம் என்பது மங்கள் வாழ்த்து. அது எப்படியோ?
“ஓமெழுத்தில் அன்பு மிகவுரி—ஓவியத்தில்
அந்தம் அருள்வாயே”-என்றார் அருணகிரியார்.
தமிழில் அகர - உகர - மகரம் சேர்ந்த மங்கள்
ஓவி ஓம் என்பார்கள்.

அகரம்—அகிலத்தை உணர்த்துகின்றது.

உகரம்—உலகங்களை உணர்த்துகின்றது.

மகரம்—மங்கள் த்தை உணர்த்துகின்றது.

ஆகவே ‘ஓம்’ எனும் திவ்ய வாக்கு அகில உல
கங்களுக்கும் மங்கள் த்தைப் போற்றுகின்ற நல்வாக்கு.

ஆங்கிலத்தில் ‘ஓம்’ என்பதை A·U·M என்று
எழுதுவார்கள்.

நாடுகின்றார் சான்றோர் ; நம்பா ! நினதடியிற்
கூடஎன் உள்ளம் குமுறுதலை ஓராயோ ?

A - என்பதால் All என்பதையும், U - என்பதால் Universe என்ற ஸர்வத்தையும், M - என்பதால் ஸர்வ மங்களத்தையும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே AUM என்பது ஆங்கிலத்தில் Mangalam for all the universe என்று வாழ்த்தப்படுகின்றது.

அக்ஷரம் - என்னும் சொல் அழிவற்றதொன்றைக் குறிப்பிடும் சொல். இது உபநிஷத் வாக்கியம். ஆகவே, லோக கேதமமாக எல்லா உலகத்தையும், ஜீவராசிகளையும் ஆசீர்வதித்து நல்வாழ்த்து பிரார்த்திக்கும் தெய்வீகச் சொல்.

அங்கும் இங்கும் எங்கும்

அன்றும் இன்றும் என்றும்

ஆசிபெற்று உலகம் நல்வாழ்க்கையைப் பெறுமாறு பெரியோர்கள் 'ஓம்' என்ற சொல்லாய் வாழ்த்துரை அனுக்ரகம் செய்வார்கள்.

கிரகம் - வீக்ரகம்.

'பாலவிலாசம்' என்பது ஒரு கிரகம் என்பார்கள். கிரகம் என்றால் ஒரு வீடு. விடுதலையில் நிற்பவர்தான் வீட்டில் வசிப்பவர். வீடு என்பது கிரகமானால் கோயில்களிலும் உருவங்களிலும் வசிப்பவர்தான்? அருபமாம் ஆகாச பிரம்மம் அங்கே வசிக்கின்றது. ஆகையால் கோயில் என்னும் கிரகத்தில் பிரம்மமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் கடவுள் வசிக்கின்றார். அவர் உலகெலாம் நிறைந்தவர். உள்ளும் வெளியும்

நினைப், பிததா! நித்தியனே! நின்மலா என்றே

நினைப்பித்தல் செய்தாய்; நெகிழ்கின்ற(து) என்மனமே.

நிறைந்தவர். மேலும் கீழும் நிறைந்தவர். அவர் தான் அருப பிரம்மமாயும் ரூபமாயும் காண்பவர்.

ஸ்தூல தரிசனம் கொடுத்து அருபமான காருண்யத்தால் உலகினை வாழ்த்தி அருள்புரிகின்றார் ஈசன். கோயில் ஆண்டவன் கிரகம். அதிலே வசிப்பவர் கடவுளாம் ஈசன். உருவமாயும் அருவமாயும் காணப்படும் தெய்வம். அவரை அடியார்கள் 'விக்ரகம்' என்று அழைத்துப் போற்றுகின்றார்கள். ஆகவே, கோயில் ஆண்டவன் கிரகம். அதில் காணப்படும் அபேதமாம் கடவுள் 'விக்ரகம்' எனும் ரூபத்தில் தரிசனம் கொடுத்து உலகத்தை வாழ்விக்கின்றது. கோயில்களில் இருக்கும் சிலைகள் எல்லாம் ஆண்டவன் வடிக்கும் கிரகங்கள். விசேஷ கிரகங்கள் விக்ரகங்கள். உலகெங்கும் நிறைந்த ஓர் விலாசம் - கடவுள் விலாசம் - விசுவத்தின் விலாசம் - விசேஷ தரிசனத்தின் விலாசம் விக்ரகமாய் விளங்குகிறது. அந்த விக்ரகங்கள் கடவுளின் ஓர் அவதாரமென்றால் வைஷ்ணவ பகதர்கள் கூறுவதுபோல அர்ச்சாவதாரம் எனும் அருப ஆண்டவனின் கிரகம். அதுவே 'விக்ரகம்'. ஆகவே கடவுள் வேறன்று, அவதாரம் வேறன்று. அவதாரப் பொருளே கடவுள். விக்ரகம் - கடவுள் உறையும் ஸ்தலம். இடம் - விலாசம்.

உபநிடதம் சொல்லும் ஆகாசம் அருபம் விக்ரகமேயாகும். அதுவே ஸச்சிதானந்த சிவம்.

என்னத்தா! என்அனனே! என்றழைத்தேன ஏழை; இனிமீ பின்னேத்தான் செய்யும் செயலிதெனப் பேசாயோ ?

மாபாதகம் தீர்ந்தது

[கி. வா. ஜகந்நாதன்.]

வட நாட்டில் அவந்தி யென்னும் ஊரில் தோன்றினான் அப்பாவி. வேதியர் குலத்தில் தோன்றியும் உள்ளம் காமமயமாக நின்றான். அவனைப் பெற்ற தாய் பேரழகி. அவ்விருவருக்கும் தொடர்புண்டாயிற்று. இந்தச் செய்தி தந்தைக்குத் தெரிந்தும் வாளா இருந்தான்.

ஒரு நாள் அவனுடைய இழி செயலை தந்தை காண நேர்ந்தது. “இனி இவனை உயிருடன வைக்கக் கூடாது” என்று மகன் தந்தையைக் கொன்று விட்டான். அவனை எரித்து விட்டு அந்தப் பெண் பேயுடன உள்ள பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு வேறுருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். இடை வழியில் ஆறலை கள்வர்கள் அவர்களைத் தடுத்து அவர்க ளிடம் உள்ள பொருள்களை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டனர். அதோடு அந்தப் பெண் பாவையை இழுத்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

தனியாக இருந்த அந்தப் பார்ப்பனை அவனுடைய தந்தை மகாபாதக உருவத்தில் வந்து தொடர்ந்தான். அந்தப் பாதக உருவம் அவனைப் பலவகையில் அச்சுறுத்தியது. நல்ல இடங்களுக்குச் செல்ல வொட்டாது. சிவ தீர்த்தம், சிவ தலம், நல்லவர்கள் இருக்கும் இடம் முதலிய இடங்களுக்குப் போக முடியாமல் செய்தது. இறைவன் திருநாமத்தைச் சொல்லவோ எண்ணவோ முடியாமல் தடுத்தது.

அவனை நிழல்போல் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து நின்று அலைத்தது மாபாதக உருவம். ஒரு கணமேனும் உறங்க

சஞ்சலமாம் பேய்செய்யும் சாகசம் கண்டு, அடியேன் நெஞ்சம் பறிகொடுத்தி நிற்பதனைப் பாராயோ ?

வொட்டாமல் செய்தது. இவ்வாறு அலைப்புண்ட அவன் முன் பிறவியிற் செய்திருந்த புண்ணிய வசத்தினால் மதுரைமக நகரத்தை அணுகினான்.

அப்போது அங்கயற்கண்ணி வேட்டுவச்சியின் கோலத் தோடு வர ஆலவாய் இறைவன் வேடனாக வந்து கோபுர வாயிலினருகில் அமர்ந்தான். இருவரும் சூது விளையாடி னார்கள். மகா பாதகனாகிய பார்ப்பனன் அந்தப் பக்கமாக வந்தது கண்ட ஐயன், “அதோ பார், ஒரு கொடும் பாவி வருகிறான். காமத்தைவிடப் பெரிய பாவம் வேறு இல்லை. அது எல்லா நன்மைகளையும் அழித்து விடும்” என்றுன். அப்போது அங்கே வந்த அந்தப் பாவியைப் பார்த்து, “ஏன் மிகவும் துயரத்தோடு வாடி யிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான். இறைவனுடைய அருட்கண் நோக்கம் பட்டதனால் அவனுடைய பாவம் சிறிது தணிந்தது. அதனால் தான் செய்த யாவத்தைக் கூறி வருந்தினான்.

இறைவன் அவனை நோக்கி, “இந்தப் பாதகம் வேறு எங்கே சென்றாலும் தீராது. இந்தத் தலத்தில்தான் தீரும். உன் பாவம் தீரும் வழியைச் சொல்கிறேன்; கேட்பாயாக” என்று கூறத் தொடங்கினான்; “நீ இத் தலத்தில் இருந்து ஒருவேளை மட்டும் உணவு கொண்டு சிவ கைங்கரியமுடிக் அடியார்கள் தொண்டும் செய்து வா. கதிரவன் தோன்று முன்னர் எழுந்து அறுகம்புல் கொய்து பசுக்களுக்குக் கொடு மூன்று வேளையும் கோயிற் புறத்திலுள்ள அபிஷேகத் தொட்டித் தீர்த்தத்தில் ஆடு. இறைவனை நூற்றெட்டு முறை

என்தோள் இறைவா! என்யழைக்கத் திருவுள்ளம் உண்டோ இஷியா? உறுகுறையை ஒதாயோ?

அங்கப் பிரதட்சிணம் செய். இவ்வாறு நீ தவறாமற் செய்து வந்தால் உன் பழி தீரும்” என்று கூறியருளினான்.

அப்போது வேட்டுவச்சியாக வேடங்கொண்ட அம்பிகை இறைவனை நோக்கி, “எம்பெருமானே, இந்தக் கொடியவன் செய்த பாவத்துக்கு அளவில்லாத காலம் இருபத்தெட்டு கோடி நரகத்தில் விழுந்தாலும் தீர்வு இல்லையே! அத்தகைய பாவிமாகிய இவனுக்கு இவ்வளவு எளிய தீர்வை அருளியது ஏன்?” என்று கேட்டாள். “இத்தகைய நீசனாயினும், நினைக்க அஞ்சும் பாதகம் செய்த இவன் வேறு களைகண் இல்லாமல் வந்தான். இத்தகையவனைக் காப்பது தானே உண்மையான காப்பு” என்று கருணைக் கடலாகிய இறைவன் கூறினான்; உடனே அவ்விருவரும் மறைந்தருளினார்கள். அது கண்ட பிராம்மணன் வியப்பை அடைந்து மதுரைமாசுகரில் இறைவன் கூறியவாறே விரதத்தை மேற்கொண்டு ஒழுக்குவானான். தான் செய்த பாவத்துக்காக மனம் இரங்கி இறைவன் பெருங்கருணையை எண்ணி எண்ணி உருகி உடம்பும் உள்ளமும் தூயவனாக ஆயினான். மூன்று மாதங்களில் இறைவன் திருவருளால் அவன் வடிவத்திலுள்ள மாசுகழிந்து ஒளியுடைய வடிவம் பெற்றான். சுந்தரேசன் மீது பல்வடமொழித் தோத்திரங்களைப் பாடி வாழ்ந்திருந்து பிறகு இறைவன் திருவடியைச் சேர்ந்தான்.

எல்லாப் பாவங்களிலும் பெரிய பாவத்தைத் தீர்க்கும் பேரருளுடையவன் ஆலவாய் இறைவன் என்பதை எண்ணி மன்னனும் பிறரும் மனம் உருகி வழிபட்டு ஏத்தினார்கள்.

எல்லார்க்கும் பாலிக்கும் நல்லருளை, என்றன்பால் நல்லவண்ணம் செய்கென்று நானமுதல் ஓசாயோ?

‘ அகரமுதலென ’
திருப்புகழ் விரிவுரை
 (குகநீ.)

(92-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

என்றும் உள்ளவன். எங்கும் நிறைந்தவன். இயல்பாகவே தூயவன். அறிவுமயம், ஒளிமயம், ஆநந்தமயம் என்று அறியப் பெறுபவன் இறைவன். அவன் ஒருவன்.

பன்மையான ஆன்மாக்கள், அறிவித்தால் அறியும் அறிவுமயம். தூண்டினால் விளங்கும் தீபமயம். சார்ந்த வண்ணம் குணம்மாறும் சார்புமயம் ஆனவை.

செம்பில் களிம்பைச் சேர்த்தவர் இல்லை. அதுபோல் ஆணவம் எனனும் அழுக்கு, இயற்கையாக ஆன்மாக்களில் இருக்கிறது. அந்த அழுக்கால், அவைகள் மாயையில் காலூனறி மயங்குகின்றன. எவ்வளவிற்கு எவ்வளவு மயங்கியதோ அந்த அளவிற்குத் துன்பங்கள் மிகுந்து துடிக்கின்றன.

அதுகண்டு திருவுளம் இரங்கிய மாதேவர், பயனான தமது அருட்சக்தியை மாயையில் பதித்தார். ஒன்றாயிருந்த மாயை, அதனால் சுத்தம், அசுத்தம், பிரகிருதி என்று பிரிந்து மூன்றாகப் பிரகாசித்தன.

சுத்த மாயையை, இறைவர் தம் நேர் பர்வையில் இயக்குகிறார். அவர் ஆணையின்படி, அசுத்த மாயையை அநந்தர் நடத்துகிறார். சிறந்த ஸ்ரீகண்டர், பிரகிருதியைச் செயல்படுத்துகிறார்.

முழு அழுக்குடைய உயிர்கள், தாவும் பிரகிருதியில் தங்கின; சகலர் எனும் பெயரைச் சார்ந்தன.

இம்மையில் நின் சித்தம் யானறியேன் என்றலும்,
 அம்மையப்பன் நீயென்(று) அறிந்தமகிழ் கின்றேனே.

பாதி அழுக்குடைய உயிர்கள், அசுத்த மாயையில் அமர்ந்தன; பிரளயாகலர் எனும் பெயரைப் பெற்றன.

கால்பாகக் களங்க ஜீவர்கள், சுத்த மாயையில் இருந்து விஞ்ஞானகலர் எனும் பெயருடன் விளங்குகின்றனர். இவர்களை, மும்மலர், இருமலர், ஒருமலர் என முறையே உரைப்பதும் உண்டு.

சுத்தமாயையில், சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈஸ்வரம், சுத்த வித்தை எனும் சிவதத்துவம்	... 5
அசுத்த மாயையில் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன் மாயை எனும் வித்தியா தத்துவம்.	... 7
பிரகிருதி மாயையில் பூதம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, புலன்கள் 5, அந்தக்கரணம் 4 ஆக உள்ள ஆன்மதத்துவம்	... 24
இங்ஙனம் மூன்று மாயைகளின தத்துவங்கள்	... 36
அத் தத்துவங்களின் கூறுபாடுகள்	... 60

ஆக மொத்த தத்துவங்கள் ... 96

இவைகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் பேசினால், அளவிலாச் செய்திகளை அறியலாம். அறிந்தால் போதுமா? அவைகள் தோன்றும் முறை, தொழிற்படும் நிலை, தொழிற் படுத்துபவர் தோற்றம், உதித்தவாறே அவைகள் ஒடுங்கும் செய்திகள், அவைகளால் விளையும் பயன்கள் முதலியவைகளை அனுபவ முறையில் அறிய முடியவில்லையே, பிரபோ!

'வெருவிதம் கொண்ட தத்துவமும்—விளங்கும்படிக்கு இனிது உணர்த்தி அருள்வாயே!'

பேரறிவால் நோக்கும் பெரியோர் களையன்றி,
யாரறிவார் நின்ஒளியை? யானறிதல் ஆவதுவோ?

சாதகர்கட்கு, செவிவழி வருகிற அரிய அறிவிப்புகட்கு அளவில்லை. அவைகளை, 'அபரிமித சுருதி' என்று அறிந்தனாம். அந்த சுருதி தர்மங்கள் அனைத்தும், போய் ஒடுங்கும் பொருள் ஒன்று. ஒப்பானதும் மிக்கானதும் இல்லா அத் 'தனிப்பொருள்' நுட்பத்தை, அடியேற்கு உணர்த்தி அருள்வாயே.

சொற்பிரபஞ்சமான 'நூல்களிலும், பொருட் பிரபஞ்சமான தத்துவங்களிலும் இரண்டறக் கலந்து இருந்து, அறிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இன்றியே ஏக காலத்தில எதையும் அறியும் அறிவு மயமான நிலை உமதுநிலை. அதனால்தான், 'எப்பொருளும் ஆய அறிவு' என்று எந்த நூற்களும் உம்மை இறைஞ்சுகின்றன. அறிவு மயமான உம்மை அறிய விரும்பி, சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் வழிமுறையில், ஓயாது முயல்கின்றார் உத்தமர்கள். அதன பயனாக, ஆராத இன்பத்தை அவர்கள் அனுபவிக்கிறார்களாம். 'அறிபவர் அறியும் (அந்த) இன்பந்தனை, விளங்கும்படிக்கு உணர்த்தி அருள்வாயே.'

ஆன்மா ஒரு அரசன். அவனுக்கு ஐம்பொறி முதலிய தத்துவங்கள் அமைச்சர்கள், சேனாதிபதிகள் போல்பவை.

பரிசனங்களொடு பவனி சென்ற பார்த்திபன், மீண்டு பொன்னான தன் அரண்மனையிற் புகுவன். எந்த எந்த வாயிலில் எவர் எவரை நிறுத்த வேண்டுமோ அந்தந்த வாயில்களில் அவரவரை நிறுத்துவன்.

கண்டவர் எவரும் உள்புகாதபடி காவலும் வைப்பன். அதன்பின் தன் அந்தப் புரத்தை அடைவன். அதுபோல் ஆன்மா, தெளிந்த மனத்தைத் தேராக்கி, குதிக்கும் பிராணனைக் குதிரையாக்கி, அறிவை அமைச்சனாக்கி, அகங்காரத்தை சாரதியாக்கி, கன்மஞான இந்திரியங்களைக் காலாட்களாக்கிப், புறத்தில் பவனி செல்லும் பூபதியாவன்.

சின்தனையுள் நின்று சிறப்பித்தால் அன்றி, உணர்வந்திப்பார் சிந்திப்பார் வையகத்தில் யாரேயோ?

அதன்பின் அகத்து மீளும் அமயம், புருவநடு, கண்டம், இதயம், நாபி எனும் இடங்கள்தொறும் நீக்குதற்குரிய தத்துவங்களை நீக்கி, காயத்திற்குப் பிராண வாயுவைக் காவலாக வைத்து, சுவாதிட்டான அந்தபுரம் சென்று, அங்கு இருந்த மாயா தேவியொடு இணங்கி, ஆந்த மய கோசனாகி அமர்வன் என்பர். இதனால்தான், துரியாதீதத்தில் புருட தத்துவ மட்டும் இருக்கும் என்று சுருதிகள் புகல்கின்றன.

1. விழிப்புக் காலத்தில், புருவ நடுவில் உறவு; இது சாக்கிராவண்டை எனப்பெறும்; இங்கு 34 தத்துவங்களுடன், புருடதத்துவமும் புளகிக்கும்.

2. உறக்க காலத்தில், கண்டத்தில் கலப்பு; இது சொப்பன அவஸ்தை. இங்கு 25 தத்துவங்களுடன், புருடதத்துவமும் புணர்ந்திருக்கும்.

3. கனவு இலாத, துயிலில் இதயத்தில் கலப்பு; இது கருத்தி அவஸ்தை எனப்பெறும். இங்குப் பிராணன், சித்தம், புருடன் எனும் மூன்று தத்துவங்கள் முறை கொண்டு இருக்கும்.

4. அதன்பின் நாபியில் பிராணன், புருடன் எனும் இரு தத்துவங்களுடன் ஆன்மா இருக்கும். இதைத் துரியநிலை என்பர்.

5. நாபிக்குக் கீழ், மூலாதாரத்திற்கு மேல் உள்ள இடம், சுவாதிட்டானம் எனப்பெறும். அங்குப் புருடன் என்னும் ஒரே ஒரு தத்துவத்தொடு உறவாடி, ஆன்மா துரிய அதீத நிலையடையும்.

சாக்ரத்தில் தூலயாக்கையில்; சொர்ப்பனத்தில் துக்குடி சரீரத்தில்; துரியாதீதத்தில் காரண மேனியில் ஆன்மா கலந்து இருக்கும்.

ஓதியவாரே இந்நிலைகளை உணர்ந்தவர்கள் ஞானிகள். அந்தத் 'துரிய முடிவை' விளங்கும்படிக்கு அருள்வாயே.

வந்தனையை உண்மை வழிமுறையிற் கொள்ளாதார், சிந்தனையர் என்றால் சிரிக்கின்றார் நல்லோரே.

எதுவும் முதலில் இனிக்கும். இடையில் தெவிட்டும். இறுதியில் வெறுக்கும் நிலை பிறக்கும். இதுதான் எதனிலும் உள்ள செய்தி.

அங்ஙனம் இன்றிய தூய உமது தொடர்பு, ஆதியில் சுகம். மத்தியில் மகிழ்ச்சி. அந்தத்தில் ஆநந்தம் என்பர்.

அந்த 'அடி நடு முடிவில் துவக்கத்தை' உணர்த்தி அருள்வாயே.

கருவி கொண்டு காண்பதன்றி, அணு கண்கட்டுத் தெரிவதில்லை. அந்த அணுவுள் பரம அணு நீர். இது அனுபவிகளின் அறிவிப்பு.

அந்த 'அணுவின் அணுவை' விளங்கும்படிக்கு உணர்த்தி அருள்வாயே.

ஆணவம் அடங்கினால், மாயையின் செயல் மடங்கினால், கன்மமலம் கால் சாய்ந்தால், சேட்டை மனம் செயலற்றால், இராஜஸ தாமஸ ஸாத்விகம் எனும் முக்குணங்களும் ஓய்வு பெற்றால், தோயும் சொரூபம் தோன்றும் என்பர்.

அந்த 'மலமும், நெஞ்சும், குணதீரமும் அற்றது ஒரு காவில் நிகழும் வடிவனை' உணர்த்தி அருள்வாயே.

அகில உலகமும் ஒரு காலத்தில் அழியும். அக்காலத்தில் உமது சொரூபம் ஒன்று மட்டும் இருக்கும் என்பர். அப்படி 'முடிவில் ஒன்று என்று திருப்பதனை' விளங்கும்படிக்கு உணர்த்தி அருள்வாயே.

நிறைவு இல்லாதது; அப்படியானால் குறைவானது? குறைவு இல்லாதது; தோன்றி மறையுமா? என்றும் மறையாதது; அது எங்குளது? நீக்கமின்றி எங்கும் நிற்கிறது. இப்படி உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டற்கும் இடமானது என்று வித்தக யோகிகள் விளம்புகின்றனர்.

காட்டுகின்ற நல்லருளால் கண்களிக்கக் கண்டவர்கள், பாட்டால் உணையுணர்ந்து பாடுவதும் கண்டேனே.

அந்த 'நிமறவு குறைவு ஒழிவு அற நிறைந்து எங்கும் நிற்பதனை,' விளங்கும்படிக்கு உணர்த்தி அருள்வாயே.

அதற்கு ஒப்பாக உவமை கூற ஒரு பொருளும் இல்லை ; இப்படியே நூற்கள் சொன்னால் அதை எப்படி அறிவது?

'நிகர் பகர அரியதை' விளங்கும்படிக்கு உணர்த்தி அருள்வாயே. விண்ணில் ஒரு கோட்டை, மண்ணில் ஒரு நகரம். பாதலத்தில் ஒரு பட்டினம். எண்ணியபோது எல்லாம் இவைகள் எழுந்து பறக்கும். இம்முன்றும் ஒரு சமயம் விண்ணில் வந்து விளையாடலாயின. அகில உலகிற்கும் அவதி விளைத்த அவைகளை, சிரித்து எரித்தவர் சிவபெருமான.

அவர் உம்மை வலம் வந்தார். ஞானவேந்தே : ஸ்வாமி காதா ! என்றும் இளையோய் எனனும் பொருளில்,

'நீருப ருருபர குமர!' என்று அழைத்து அன்புடன் ஆராதித்தார்.

'சொல்லுகைக்கு இல்லை என்று, எல்லாம் இழந்து கும்மச கிருக்கும் எல்லை' என உரிய அருட் குறிப்பை, ஒதாமல் அவர்க்கு உணர்த்தினீர் என்பர்.

அடியேன் உமது வழிவழி அடிமை. வேண்டுகிறேன். 'யக்தி கொடு பரவ அருளிய மௌன மந்த்ரந்தனை,' எததனை எண்ணினாலும் விளங்க வில்லையே. அறிவித்தால் அறிவம் ; உணர்த்தினால் உணர்வம்.

இது எமது கிலை. உள்ளங்கை நெல்லியென இந்த அநுபவங்கள் விளங்குமாறு, அருளொடு அடியேற்கு உணர்த்தியருள் என்று, விநயம் காட்டி வீழ்ந்து பணிந்து விண்ணப்பித்தபடி.

வாழ்க திருப்புக்ம் வளம்.

ஓம்.

அண்டத்தோ, இப்பாலோ. அப்பாலோ, எப்பாலோ,
பண்டத்தோ, தேவே! பயில்வதுநீ எங்கேயோ ?

குமாரஸ்தவ விளக்கம்

(திருப்புகழ் சதுரர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.)

(முன் தொடர்ச்சி)

விகாச பதயே நமோநம:

விகாசமுடைய பரம்பொருள் விகாசி. எங்கும் நிறைந்தது; என்று முள்ளது; ஓர் உவமை கூற ஒண்ணுதது; பிறப்பிறப்பற்றது; எல்லாவற்றிலும் மேலானது என்ற இலக்கணங்கள் இச்சொல்லுக்குப் பேசப்படுகிறது.

“ அநந்தம், அஜரம், பரமம் விகாசி, ஸர்வ வியாசி இத்யர்த்த தஸ்மாத் தத்பிரம்ம சிந்தயா ”

அநந்தம் : (தேச பரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம்) திரிவித பரிச்சேத குன்யை

[தேச பரிச்சேதம் - என்ற இட எல்லை முடிவு அற்றது. அங்கு இங்கு என்று எல்லை கூற முடியாதபடி எங்கும் நிறைந்தது - Connipresent.) காலப் பரிச்சேதம்— நேற்று, இன்று, நாளை முதலிய கால வரம்பு கடந்தது. என்று மழியாத (நித்தியப) பொருள், வஸ்து பரிச்சேதம்; உவமை கூற ஒண்ணுதது - சமான ரகிதமானது. பரிச்சேதம் - முடிவு.]

அஜரம் : ஜன்ம ஜரா மரண வர்ஜிதம் - பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு இல்லாதது.

பரமம் : ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் - எல்லாவற்றிலும் மேலானது; 'மேலான யாவைக்கும் மேலானது.'

விகாசி ஸர்வவியாபி இத்யர்த்த - (ஆகிய இலக்கண முடைய) விகாசி எங்கும் வியாபித்துள்ளது என்பது இதன் பொருள்.

தஸ்மாத் - ஆகையால்;

மன்னு புலன்கரணம், மா அண்டம் யாவுமே
பொன்னுருநீ கொள்ளப் பொலிகின்ற(து) எந்தாயே

தத் பிரம்ம சிந்தயா - அந்தக் குகப் பிரமத்தைச் சிந்தனை பண்ணுக.

(இடம், காலம், உவமை எல்லைகள் இல்லாததும், பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பில்லாததும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதுமான விகாசி என்பதற்கு (ஸர்வவியாபி) எங்குமுள்ள இறைவன் எனப்பொருள். ஆகையால் அந்த குகப்பிரமத்தைச் சிந்தனை செய்க) என்பதிலிருந்து விகாசபதியின் தன்மைகளை அறிகிறோம். அப்பதிக்கு வணக்கம் என்பதாம்.

ஆதிபதயே நமோநம:

ஆதி - எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமான ; பதயே - தலைவனுக்கு ; நமோநம - போற்றி ! போற்றி !!

“ மாலயன்தனக்கும் ஏனை வானவர்க்கும் உற்ற
முலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தி யன்றோ ”

—(கந்தபுராணம்)

“ இதழ் பொதி அவிழ்ந்த தாமரையின்
மணவறை புகுந்த நான்முகனும்

எறிதிரை யலம்பு பால்உததி—நஞ்சராமேல்

இருவிழி துயின்ற நாரணனும்

உமைமருவு சந்திர சேகரனும்

இமையவர் வணங்கு வாசனும்—நின்றிதாமும்

முதல்வ !.....செந்தில் வாழ்வுதரு—பெருமானே

(திருப்புகழ்)

எனவே சர்வ அண்ட சராசரங்களை அயனாகிப் படைத்தும், அரியாகிக் காத்தும், அரனாகி அழித்தும், முத்தேவர் யாவரும் தத்தம் தொழிலியற்ற சதுர்த்தப் பொருளாய் மூவரோடு ஒன்றாய், உடனாய், வேறையுமுள்ள ஆதிமூர்த்தியாகலின் ' ஆதிபதயே நமோநம ' எனக் குறிக்கப்பட்டது.

சால்பான அண்ட சராசரங்கள் எல்லாமுன்
கால்விரலில் தங்கிக் களிக்கின்ற, என்பாரே.

சேய்த் தொண்டர் புராணம்

அருணகிரிநாதர் சரித்திரம் தொடர்ச்சி

(தணிகைமணி. வ. க. செங்கல்வராய பிள்ளை, M. A.)

(1) துரியன் அண்ணாமலையின் உச்சியின் வழியாய் போகாமல் அதை வலம் செய்துகொண்டு போகும் திருப்பதி அருணை.

(2) இறைவன் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு மடந்தையைப் பார்த்து *பிரதத்தன் என்னும் அரசன் ஆசை கொண்ட காரணத்தால், அவன் பெற்ற குரங்கு முகமும் பழைய முகமாக மாறப்பெற்ற திருப்பதி அருணை.

* [காசி தேசத்து அரசன் பிரதத்தன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து ஈசனை வணங்கினபோது அவரு நாட்டியம் செய்திருந்த தாசிப்பெண் ஒருத்தியைப் பார்த்து ஆசைகொண்டு அவளைத் தன்னுடன் கொண்டுபோக நினைத்தான். அங்ஙனம் நினைப்பதற்கு முன்னமே அவன்முகம் குரங்கு முகமாக மாறிவிட்டது.

" அன்னமோ, கினியோ, அமிர்தமோ திருவோ
அமிர்தம் அன்று அமரருக்கு அளித்த
வன்னமோ கினியோ, இரதியோ, பிரமன்
மனத்தினால் வகுத்த மேனகையோ
என்னமோ கமதாய் தனதுநாட் டினிற்கொண்டு
ஏகுவான் நினைத்தனன் அதற்கு
முன்னமே குரங்கு முகமதாய் இருந்தான்
முறுவலா யினதெவர் முகமும்."

(அருணாசல புராணம்—பிரதத்த சருக்கம 10)

தாயான நீயூட்டும் தண்மை அருளமுதை,
நாயேன் மகிழ்ந்தருந்து மாளிகெனச் சொல்லாயோ ?

இதைக்கண்ட மந்திரிமார்கள் அரசனைப் பார்த்து குரங்குமுகம் ஆனதற்குக் காரணம் கேட்டறிந்து, “அரசே! உமது தீய வினைப்பினால் வந்தது இது. இத்துயரம் தவிர்ந்திட இறைவனுக்குத் திருப்பணிகள் செய்க” என்றனர். அரசன் மலை மருந்தாம் அண்ணாமலையாரை வணங்கி யானைகளையும், குதிரைகளையும், தேர்களையும், ரத்னபரணங்களையும் பெண்களையும் கோயிலுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். பலவிதமான பூசைகளைச் செய்து முடித்தான். இறைவன் மகிழ்ந்து அவனது குரங்கு முகத்தை ஒழித்துப் பழைய முகத்தைத் தந்தருளினார் என்பது வரலாறு.]

(3) *பிரமதேவன் இட்ட சாபத்தால் வருத்தமுற்ற அஷ்ட வசுக்கள் இறைவனைப் பூசித்து அச்சாபம் தீர்ந்த திருப்பதி அருளை.

* [தங்களுடைய தவப்பெருமைகளைப் பேசி அகந்தை கொண்ட அஷ்ட வசுக்கள் பிரமனால் அவர்களுடைய பதவியை இழக்கும்படி சபிக்கப்பட்டனர். அச் சாபம் நீங்க அவர்கள் இறைவன் கட்டளைப்படி திருவண்ணாமலைக்கு வந்து மலையைச் சூழ்ந்த எட்டு திக்குகளிலும் சிவபிரானை பூசித்துத் தமது இழந்த பதவியைப் பெற்றனர்.

“ பூதரஞ்சுழ் திசைக ளெல்லாம் இருந்தட்ட

முர்த்திதனைப் பூசித்தார்கள்

ஆதலினாற் பழயபடி நமதுபத

விகளையடைந் தருள்பெற் றார்கள் * * *

(அருணாசல புராணம்—பாவந்தீர்த்த சருக்கம் 8)

மண்ணாசை மாமலையா, மாக்கடல்போல் பொன்னாசை
பெண்ணாசை, மக்கடழைப் பேதலிக்கச் செய்கிறதே

(4) †தான் சிருஷ்டித்த திலோத்தமையைக் கண்டு ஆசைகொண்ட பிரமன் -தனக்கு அதனால் உண்டான பயிர், இறைவன் திருவருளால் நீங்கப்பெற்ற தலம் அருணை.

† [தான் சிருஷ்டித்த திலோத்தமையின அழகைக்கண்டு பிரமன் மோகிக்க அதை உணர்ந்த திலோத்தமை தகப்பன் என்று அவனைக் கருதி அவன் கருத்துக்கு இசையாமல் பெண்மான் உருவெடுத்து ஓடினாள். பிரமன் கலைமானாகி அவனைத் தொடர்ந்தான். அவள் அருணைசேலேசுரரைத் தஞ்சம் அடைந்தாள். இறைவன் உடனே ஒரு வேடனாக வெளித்தோன்ற, பிரமன் பயந்து சுவாமியை வணங்கினான். இறைவன் “உன் இச்சையால் நேரிட்ட பாவம் இம்மலையைத் தரிசித்ததால் தொலைந்தது. உன்னிடத்துக்குப் போ” என்று சொல்லி மறைந்தனர்.

“ வெற்பெனு முலையாள் தன்னை
விதித்துநீ விரும்புந் தீமை
கற்பகோ டியினும் தீரா
தாயினுங் கருணை யாமித்
தற்பர மலைகண் டாயே
ஆதலால்தவிர்த்தோம் போஎன்/று)
அற்புதன் மொழிந்து மீளப்
புகுந்தனன் அருணை வெற்பில் ”

(அருணைசலபுராணம்—பாவந்தீர்த்த சருக்கம் 18)

இகத்தாசை யற்றாரை என்றும் உயர்த்தி,
சுகங்காணச் செய்நீ சுயஞ்சோதி சூரியனே !

* ஒரு கற்பகத்தில் பிரமனைப் படைக்கத் திருமால் தாமதம் செய்தனர். அதனால் வந்த வினை நீங்கப்பெற்ற தலம் அருணை,

° [பிரமனை உண்டாக்க வேண்டிய திருமால் நித்திரை செய்து காலந் தாழ்த்தினர். நித்திரையினால் தனக்கு வந்த வினை நீங்க திருமால் இறைவனைப் பூசித்துத் தனக்கு வந்த வினை நீங்கப் பெற்றார்.]

6. * தக்கனால் சபிக்கப்பட்ட சந்திரன் இறைவனைப் போற்றி வலம் வந்து உடல்நலம் பெற்ற தலம் அருணை.

* [சந்திரன் ரோகினிமேல் அதிக விருப்பங் கொண்டிருப்பதை ஏனைய இருபத்தாறு பெண்கள் தங்கள் தகப்பன் தக்கனிடம் முறையிடத் தக்கன் சந்திரனுடைய உடல் நலம் குன்றும்படி சபித்தான். சாபத்தை யடைந்த சந்திரன் அருணை சலத்தை வலம் வந்து அச்சாபம் நீங்கப் பெற்றான் என்பது வரலாறு.]

7. † தேவர்களும் தவத்தினர்களும் அஞ்சும்படி ஆர்த்து எழுந்து ஒரு பூனையாய் அவர்களுக்கு இடுக்கண் செய்த புளகாதிபன் என்னும் அசுரனை அடக்கிய புனிதநகரம் அருணை.

† [நினைத்த உருவம் எடுக்க வல்ல புளகாதிபன் என்னும் அசுரன், ஒருநாள் ஒரு புழுஞ்சூனை உருவத்தை எடுத்தது அருணகிரியின்மேல் உலாவிப் புழுமை மலையின் மீது சிதறிய காரணத்தால், இறைவனால் அதிக பலம்பெற்றுத் தேவர் முதலானவர்களுக்கு இடர் செய்தான். தேவர்கள் இறைவனிடம் முறையிட இறைவன் அசுரனை அழைத்து, 'உன் பிராணனை விட்டுவிடு' என்று கூறினார். அவன் 'ஐயனே!'

நீடுகின்ற வேதமுதல் நீயென்னல் மெய்யாயின்,
வாடுமெனை யேற்க வரதாநீ வாராயே

புழுகு பூனைகளின் புழுகை உமது திருமேனியில் ஏற்றுக் கொண்டு, 'புழுகணி இறைவன்' என்னும் திருநாமத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" 'என வேண்டித்தான உயிரை விட்டான். இறைவனும் அவன் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கினர். அதுமுதல் சுவாமியின் சிரசில் புழுகு காப்பை அணியும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

" * * * புளகாதிபனை

வேத முதல் கூவி, 'அவுணா!

நாவிவடி வாகியஉன் ஆவிவிடு வாயெனலும்,

நாவிவடிவான் மொழிகுவான்

பாவை யொரு பாக! கருணையை! புராதன!

பராபர! *விலோசன குளா!

ஏவல்எளி யேன்மொழியு மாறு (உ)தவு எனஇறைவன்

நரடியின் மீது தொழுதே"

*விலோசனம் - கண். குளம் - நெற்றி [விலோசன குளா-

நெற்றிக் கண்ணனே!]

" எனதுகிளை யாமிருகம் உனதுதிரு மேனிபுக

இனிய புழுகாலும் ஒருபேர்

புனைக எனவே பரவி உயிர்விடலும் நரவிகதி

புகுத இறையோன அருளிஞன்

மனம் உருகியே முனிவர் இமையவர்கள் மானிடர்கள்

மதிமுடியின் மேல் அணியவே

அனவரத மான்மதமும் இமசலமும் அபயம(து)

அருவி யெனவே பெருகுமே."

—(அருணாசலபுராணம்—புளகாதிபன சருக்கம்-3, 4.)

ஊட்டுகின்ற கன்ம உறுங்கயிற்றால், பேதையினை

ஆட்டுகின்ற றீ, என் அறியாமை தீர்த்திலையே

(8) குகனடியார்கள் திருப்புகழ் முழக்கும் ஓசை இடையறாது இரவும் பகலும் இயங்கும்பதி அருணை.

(9) குழல் ஒலி, யாழ் ஒலி, எக்காளக் கொம்பின் ஒலி, சங்கொலி, மாதர்களின் நடனஒலி, தொண்டர்கள் பரவும் பேரொலி, விழாஒலி இவை பொழுதெல்லாம் ஒலிக்கும் பதி அருணை.

(10) பிரமர், நாரணர், உருத்திரர், வயிரவர், உரகர், சாரணர், பூதகணாதிபர் ஆதியோர், 'அரஹரா! முருகா! குகா! சரணம்' என்று பரவும் பேரொளி மூதண்டம் கடந்து அப்பால் படரும்பதி அருணை.

(11) சித்தர், சூரியர், சந்திரர், வசுக்கள், எண்திசையோர், முத்தர், வானவர், அசுரர், கின்னரர், தவமுனிவர் பத்தி பத்தியாய் நின்று, 'வேல்! மயில்!' எனப்பகர்ந்து மொய்த்து வாழ்த்தும் ஒலி மூதண்டம் கடந்து அப்பால் முழங்கும் பதி அருணை.

(12) பின்னும் இத்தலத்தில் :—

1. 'அரஹரா! முருகா! நமோநம!' என்றும், 'குக நமோ நம' என்றும் கூறிப் பரவி ஆனந்த நெடுங்கடலில் ஆடுவார் பலபேர்.

2. 'உம்பர் திருவே! ஒரு முருகா' என்று உருகி ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கும்பிட்டுப் போற்றுவார் கோடானு கோடிபேர்.

3. 'வண்டமிழின் வாழ்வாம் வடிவே முருகையா!' என்று முருகன் திருப்புகழைப் பாடி, பால், இளநீர், அன்னம்,

ஐந்து புலன்கள் அநியாயம் செய்வதனால்,
நொநதுமனம் புண்ணாய் நூடங்குவதை ஓராயோ?

சர்க்கரை ஆகிய காவடிகளைப் புயமேற்கொண்டு நடமிடுவார் கோடானு கோடிபேர்.

4. திருக்கைவேல் அப்பனுடைய ,கோயிலை வலம் செய்வார் கோடானு கோடிபேர்.

5. சிங்கார வேல்முருகன் சேவடியே தஞ்சம் என்று கொங்கார் மலர் சொரிவார் கோடானு கோடிபேர்.

6. சேய்த்தொண்டர் சேவடியைப் பத்தியோடு போற்றிப் பலவாறு உபசரித்து உளம்மகிழ்வார் கோடானுகோடிபேர்.

(13) மற்றும் இத்தலத்தில் :—

1. வாரண மங்கையின் மணானது புகழைச் செழும் வேத ஒலி வீடுகளுதோறும் பொங்கும்.

2. வள்ளி மனோகர வள்ளலை உள்ளமிசைக் கொண்ட உத்தமர்கள் பாடும் நறுந்தமிழைக் கற்று கிளிகள் தாமும் அப் புகழைப் பாடி மகிழும்.

3. குஞ்சரி கொஞ்சம் குமரனை நெஞ்சகத்தே கொண்ட நேயர்தம் செஞ்சொல் செவிப்புக்கத் தேர்ந்து இளம் கிஞ்சகங்கள் சோலைகளில் பாடி மகிழும்.

(4) “ சரவணேற்பவ ஜெயஜெய ! வேல் மயில் அரஹரா ” எனும் ஓசை ஒருபால் முழங்கும் ; மகத்துவ வீணையும், மற்றை இசைக்கருவிகளும், சாமகானமும் ஒருபால் ஒலிசெய்யும் ; பண்ணலம் திகழும் தமிழ்ப் பாடற் பயிற்சியும் முருகவேளைக் குறிக்கும் புராணப் பிரசங்கங்களும் ஒருபால் நடைபெறும்.

தாமும் நெறிபல தழுவினேன் என்றலும்,
வாமும் வழியுள்ளை வாழ்த்துவதென் ரோர்ந்தேனே !

காசி வாசம்

(அன்பன்)

பிறந்தனர். இருந்த காலமெல்லாம் உணவிற்கும் உடைக்குமென உழன்றனர். மாடு வீடு தேடி மயங்கினர். மனைமக்கள் சுகம் கருதி உணங்கினர். வாய் வேதாந்தத்தையும் வளர்த்தனர். உடலின் நலம் கருதி உழைத்த உழைப்பெல்லாம், விழலிற்கு இரைத்த நீராகி விரயம் ஆயின. இறுதிவரை செய்தி இது. 'வாழ்வாவது மாயம். இது மண்ணாவது திண்ணம்' பாழ்போவது பிறவி ' என்று இயற்கை உணர்த்த, ஒருநாள் இறந்தனர். மறுபடி வேறு ஒரு இடத்தில் பிறந்தனர் பிறந்த இடத்தில் பெற்றவள், ' ஆராரோ ஆர் ஆரோ ' என்று தால் ஆட்டினாள். முன வரலாற்றுப்படி, வளர்ந்து இருந்து முடங்கினர். எந்தப் பிறப்பிலும், செய்தி இவைகள்தான்.

பொறிகளும் புலனகளும் மேல் நோக்கினால், அது தவ நிலை யென்று அறியப் பெறும். அதன்வழி வருவது பேரின்பம். கீழ்நோக்கினால், பிறவி நிலைகள் பெருகிவரும். இன்பம்போல் தோன்றி, அதன் வழி வருவது பெருநதுன்பம்.

எங்குமான தெய்வம், உயிர்களின் கீழ்நிலை எண்ணித் திருவுளம் இரங்கியது. சொரூப நிலையிலிருந்து நெருப்பாயெழுந்தது. நீராய் விளைந்தது. நெருப்பு வண்ணர் விஸ்வநாதர். நீர்வண்ணர் லோக நாதர்.

கம்பீரமானவர் விராட் புருஷர். அவர் உச்சியில் உளது காசிப்பதி. ' பிரமரந்திரமாம் காசி ' என்று சுருதிகளும் அது குறித்துச் சொல்கின்றன.

லோகநாதர், தம் ஆழியை ஏவினார். அது அகழ்ந்த இடத்தில், ஒரு பொய்கை அமைந்தது. விஸ்வநாதர் திருமுடிக்க

உன்னால் பெறும்பயன், ஓராயிரம் உளது ;

என்னால் பெறுவது நீ ஒன்றுமில்லை எம்மானே !

கங்கை, கம்பீரமான அப்பொய்கையில் கலந்தது. அதன் கரையில், லோகநாதர் அரிய தவக் கோலத்தில் அமர்ந்தார். தற்சொருபத்தை நோக்கித் தவஞ்செய்தார்.

வாமுமாறு உயிர்கட்கு வழிகாட்டும் அவர் தவத்தை, விஸ்வநாதர் வியந்தார். சபாஷ் என்று, அரிய தம் சிரததை அசைத்தார். அவர் செவியில் இருந்த குண்டல இரத்தினம் ஒன்று, நமூனிப் பொய்கையில் விழுந்தது. அன்று முதல் அந்த இடம், மணிகர்ணிகா கட்டம் எனனும் திருப்பெயர் எய்தியது.

மாதவர் தவமுறை கண்ட மக்கள், அத்தவத்தைப் பின்பற்றல் ஆயினர். மணிகர்ணிகா கட்டத்தில், உச்சிப் பொழுதில் முழுகுவது முறை. அதன்படியே நீராடினர். நியதி ஷிசய்தனர். மேல் நோக்கும் தவமுறையால், மேதைகள் ஆயினர். இந்நிலையில் அவர்கள் கண்டத்தில் இருந்து, ரா ரா ரா எனும் இடையின ஒலி எழுந்தது. அடுத்து, மா மா மா எனும் மெல்லின ஒலி, மூக்கில் இருந்து முளைத்தது.

(உண்மைதானா இது? சொல்லும் இம் முறையைச் சோதியுங்கள். பிறகு அது குறித்துப் பேசுவர்கள். எதையும் அனுடடித்து அறியாமல், மோசமாகப் பல பேசுவது முறையன்று என்று, சுருதியை விரும்பும் அயிர் தவசனி சொல்கிறது.)

தம்மில் இருந்தே தளிர்ந்த நாம ராம நாதத்தில், ஆன்மாலயம் அடைகின்றது. அந்த லயத்தில், உடம்பையே மறந்து விடுகிறது உயிர்.

ஓ ஓ ஓ எனும் ஒலியுடன், அவ்வமயம் ஓடி வருவார் விசாலாட்சியார். எய்தத் ஆன்மாவை எடுப்பார்; தமது மடியில் வைத்துத் தாங்குவார். விரித்த முன்தானையால் விசிறுவார். ஆன்ம இளைப்பை அகற்றுவார்.

மாதர் அழகில் மயங்கினார், இவ்வுலகில்
ஆதரவே இன்றி அலைதலையும் கண்டேனே.

உள்ள மெய்ம்மையை உணருமாறு, உரிய தாரக உள் பொருளை, விஸ்வநாதர் உபதேசிப்பார். சிறந்த முத்தி அதன் பின் சித்திக்கும்; இவைகள் அநுபூதிமாண்கள் அறிவிப்பு. இதுதான் காசி ரகசியம்.

பேச அறிந்த பெருமக்கள், இவைகளை ஒருசிறிதும் எண்ணிலர்.

தாபத்தைத் தவிர்க்கிறார் விசாலாட்சியார். பிறவியைத் தவிர்க்கிறார் எங்கள் விஸ்வநாதர். சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறில்லை; அதிற் சார்சிவமாம் தெய்வத்தின மேல் தெய்வம் வேறில்லை எனரார் ஒருவர்.

அதைக் கேட்ட மற்றொருவர், சிரித்தார். ஒதியது யாவும் உண்மை. அத்தாரக மந்திரம் திருமால் நாமம். இதைத்தான் உபதேசிக்கிறார் உங்கள் சிவனார். இதனால், வியக்தமான திருமால் பெருமையே விளங்கியது என்றார்.

சும்மா இரு ஐயா! ருத்ரா என்பதன் இறுதி எழுத்து ரா. உமா என்பதன் ஈற்றெழுத்து மா. இதனால் இது, சிவ சிவை நாமம் தெரிகிறதா? சைவாசார யோக சீலரான தசரதர், வித்தக அப்பெயரைத் தம் மகனுக்கு வைத்தார். இதை அறியாமல் பேசுகிறீர் என்று ஆரவாரித்தார் இளஞ்சைவர்.

போதும் ஐயா பேசியது! மேலே நீலவானம். கீழே நீலக் கடல். செடிகொடிகள் யாவும் பசுமை நிறம். எங்கள் நெடு மாலின் குளிர்ச்சியை, இவைகள் நினைவுறுத்துகின்றன. சிலமகள் அவர்தேவி. அஷ்ட லட்சுமிகளும் அவர் பத்தினியர். உலகம் அவர்கள் அருளால்தான் உய்கிறது. கம்பீரமான இக் காரணங்களால், எங்கள் பெருமான் லோகநாதர் எனப் பெறுவர். அவர் பெயரை விஸ்வநாதர் என்று மாற்றி வினை வாடுகிறீர்கள்! காசியில் ருத்ரபூமிதான் உங்கள் சிவனார்க்கு

சுவரிலப்பும் மண்ணைப்போல், சோறப்பிச் சோம்ப,
எவருமில்ர் எண்ணிப்பேரல்; எண்ணமணம் நோகிறதே.

இடம். மற்ற பகுதியெலாம், உயர்ந்த எங்கள் பெருமாளிற்கே உரியன என்று, உரத்த குரல் கொடுத்தார் பாகவதர்.

சை. என்ன பேச்சு இது! காசி சிவனார்க்கே உரியது என்று, எல்லா நூற்களும் இயம்புகின்றன. காசியாத்திரை செய்வார்க்கு, சிவனார் திருவுருவே சிந்தை முன் நிற்கிறது. அங்கு ஆராதனையும் அவர்க்கே நிகழ்கிறது.

இப்படி இருவர்பாலும் ஏகவாதம் எழுகிறது. மௌடிக நோதல் முதிர்கிறது. இது எனன பாவம்! அடவேதனையே.

விண்ணைப்போல் சொரூபம் எங்கும் வியாபகம். அந்த விண்ணிலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து கனலும், கனலிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து மண்ணும் எழும். தோன்றிய பொருள்கள், இறுதியில், தோன்றிய இடத்தில் தோய்ந்துவிடும்.

அதுபோல், அவசியமான காலங்களில், சொரூபத்தில் இருந்து மூர்த்தி பேதங்களாக ரூபங்கள் தோன்றும். நிகழ்த்த சங்கற்பித்தவை நிறைவேறிய பின், அவைகள் தாம் தோன்றிய சொரூபத்தைத் தழுவும். ரூபங்கள் எவையாயினும், அவைகள் சொரூபத்திற்கே உரிய சொத்துக்கள்.

நெருப்பு சுடும்; தண்ணீர் அச்சூட்டைத் தணிக்கும். அது போல், தியான காலங்களில், கண்வழி வாய்வழி கனலும். ஞானக் கனல். அக்கனல் வெப்பில், நெடிய மும்மலமும் நீறு படும்.

வெப்பம் மிக்கபோது வேர்வை வெளிப்படும். இந்த உண்மை கொண்டேனும் இதை யறியலாம். புற வாழ்க்கையார்க்குப் புரியா இந்நிலை, அக வாழ்க்கையார்க்கு அனுபவம். இதைச் " சொல்லால் முழக்கிலோ சுகமில்லை " என்று சம்மா இருப்பர் ஞானிகள்.

அன்பர்களுக்கு ஊட்டி அகமகிழ்ச் செய்தவர்கள்,
இன்புற்றுச் செல்வத்தால் ஏன்றபுகழ் எய்துவரே

தியான காலத்தில் அளவு கடந்து வெப்பம் அதிகரித்தால், வரத நாரண உருவாகி, சிவபெருமான் காக்க வருவார்.

இந்த நிலையில், சிவமும் திருமாலும் வெப்ப தட்ப சக்திகளாகி வெளிப்படுவர்.

வெப்பமும் தட்பமும், நீடித்த ஒன்றிலேயே விளங்கும் நிலைகள். திருமால் நீர்மயர். அவர் ஐம்படையுள் ஒன்றான சக்கரம், கனகன என்று கனல்கிறது.

அதுபோல் சிவபிரான், தீவண்ணர்; அவர் திருமுடியில் புனித கங்கை பொலிகிறது. இந்தப் பரம ரகசியத்தை, எந்தக் கலைஞரும் எண்ணுவது நலம்.

தவம் செய்வார்முன், முதலில் தாமோதரர்தான் தரிசனம் தருவர். அதன்பின் அருள வருபவர் சிவபிரான். உரிய இந்த நுட்பத்தை உணராமல், வாய்வாதம் வளர்த்து, மனிதராய்ப் பிறக்க இருந்த புண்ணியத்தையும் இழந்துவிட மாட்டோம்.

அருள் நூற்களை ஓத வேண்டும்; ஓதியவைகளை உணர வேண்டும். உணர்ந்து ஒழுக வேண்டும். இவைகட்கு மாறாக, எந்த அனுபவமும் இல்லாமல், வெறும் யுக்தி வாதங்களால் விரையம் ஆகினரூரை, கடவுளர் பெருமான் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்!

ஓம்.

வாழ்க சமரச வழிமுறை.

விண்டமறை போற்றும் விமல!நினை எண்ணாமல்,
உண்டு பருத்த உடலோம்பி நின்றேனே

அதுபூதி விளக்கம்

வேலவன் பரிவாரம்

[கி. வா. ஜ.]

பொருள், உடம்பாற்றல், அறிவு என்பன ஒருவனைப் பிறரினும் மேம்பட்டவனாக இந்த உலகத்தில் நிலவும்படி செய்யும். பொருளுடையவன் மற்ற இரண்டும் உடையவர்களைத் தனக்கு ஏவல் செய்பவர்களாகச் செய்து, அவற்றால் உள்ள குறையைப் போக்கிக் கொள்வான். ஆதலால் இன்றைய உலகத்தில் தலைமைப் பதவியைத் தாங்குவது பொருள்தான்.

“ செல்வரை எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு ” என்றபடி செல்வமுடையவரை எல்லாம் உடையவராக எண்ணி வழிபடும் அவல நிலை இந்த உலகத்தில் இருக்கிறது. அவரையே தலைவராகக் கொண்டு அவரடி பணியும் பதவியை விரும்பும் மக்களே பலர்.

பதவிமோகம் எல்லா மோகத்திலும் பெரியது. தாம் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்பது பலருக்கு இருக்கும் ஆசை. தாமே தலைவராக இருக்க முடியா விட்டால் தலைவருக்கு அடுத்த பதவியிலாவது இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவர்களே பலர். அதிகாரம் உள்ள பதவிக்கு ஆசைப் படாதார் யாரும் இல்லை.

எத்தனை பேருக்குத் தலைமை தாங்கும் நிலை இருக்கிறதோ அத்தனை உயர்வு அந்தப் பதவிக்கு அமையும். ஓர் சிற்றூருக்குத் தலைவனாக இருக்கும் பதவியைவிடப் பேருர்த் தலைமைப் பதவி உயர்ந்தது. அதைவிட உயர்ந்தது ஒரு கூற்றத்தின் தலைமைப் பதவி. மாவட்ட நாயகராக இருக்கும் பதவி மிக உயர்ந்தது. இவ்வாறே பதவி படிப்படியாக

தொண்டுசெய்யும் ஞானிகட்குத் தொண்டுசெயாத தீவினைதான். கண்டு சிரிப்பதனை வாழ்க்கையினிர், கண்டேனே

உயர்ந்து வரும். உலகம் முழுவதுக்குமே தலைவனாக இருக்கும் பதவி ஒன்று உண்டானால் அதுதான் எல்லாவற்றினும் உயர்ந்தது.

இது இந்த உலகத்தோடு தொடர்புடைய பதவிகள். இவற்றைவிட உயர்ந்த பதவிகள் உண்டு. தேவர்களுக்குத் தலைவனாக இருக்கும் இந்திரபதவி அத்தகையவற்றில் ஒன்று. அதற்குப் போட்டி அதிகம். நூறு யாகங்கள் செய்து அந்தப் பதவியை அடைய வேண்டும். அதைப் பெற முயலும்போது வரும் இடையூறுகள் பலப்பல. அந்த இந்திர பதவியைவிட உயர்ந்தது பிரமபதவி. இப்படியே பதவிகள் உயர்ந்து வரும்.

ஒருபதவியை அடைந்தவர்கள் அதனோடு கிறைவு பெறுவதில்லை. அதற்கு மேற்பட்ட பதவியைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகும்.

“ ஆசைக்கோர் அளவில்லை அகிலமெல் லாங்கட்டி

ஆளினும் கடல் மீதிலே

ஆணைசெல வேறினைவர் ”

என்று தாயுமானவர் பாடுகிறார்.

பதவியாசை இக்காலத்தில் மிகமிக அதிகமாக வளர்ந்து விட்டது. அதனால் மக்களின மனக் குழப்பமும் அதிகம் ஆகிவிட்டது.

இத்தகைய பதவிகளிலெல்லாம், ‘தான் இத்தனை பேருக்குத் தலைவன்’ என்ற அகந்தையே மனிதனுக்கு இருக்கும். பதவி பெரிதாக ஆக அந்த அகந்தை மிகப் பெரிதாக வளரும்.

இராவணனும், இரணியனும், சூரபன்மனும் தமக்குள்ள அதிகாரத்தாலும் பதவியினாலும் அகந்தை கொண்டிருந்தனர். அதனால் அழிந்தனர். இந்திரனும் பதவியினால் தருக்கடைந்த துண்டு. அப்போது இறைவன் அவனுடைய தருக்கு

அஞ்செழுத்தை நெஞ்சில் அழுததாத வாழ்க்கையினார்

உஞ்சா வினையால் உழலுவதும் கண்டேனே.

அடங்கும்படியாக அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்குவான். பிரமன் அவ்வறே தருக்கடைந்து முருகனிடம் குட்டுப் பட்டான்.

அருணகிரிநாதர் ஒரு பதவியை வேண்டுகிறார். தலைவகை இருக்கும் பதவியை அவர் விரும்பவில்லை. அடியாராக இருக்கும் பதவியை விரும்புகிறார். அடியார்களுக்குள்ளும் அனபுச் சிறப்பினாலே மற்றவர்கள் போற்றும் உயர்பதவி தானே அமைவதுண்டு. கண்ணப்ப நாயனார் தாமாகச் சிறப்பை வேண்டவில்லை. ஆனால் அவரை எல்லாப் பெரியவர்களும் அன்பாகளிற் பெரியவர் என்று போற்றுகிறார்கள். அப்படியிருக்கக்கூட விரும்பவில்லை இம் முனிவர். முருகன் அடியார் கூட்டத்தில் எங்கேனும் ஒரு மூலை கிடைத்தாற் கூடப் போதும் என்ற மனோபாவத்துடன் தம் நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்.

‘ ஏ மனமே, பதவி ஆசைப்பட்டு அகந்தையினால் தருக்கித் துன்புறுபவர்களை நாம் அறிவோம். நீ வேறு பதவிக்கு ஆசைப்படாதே. முருகப் பெருமானுடைய அடியார் கூட்டம் அவனைச் சார்ந்து வாழ்த்தியது. அவனைச் சூழ்ந்து பரிவாரமாக நிலவுகிறது. அந்தக் கூட்டத்தில் எப்படியாவது கலந்து கொண்டாற் போதுமானது. வேறு பதவி வேண்டாம். அந்தப் பதவி ஒன்றையே நீ விரும்பி முயலவேண்டும். மற்றப் பதவிகளாற பயன் இல்லை என்று பாடுகிறார்.

சிறந்த அடியார்கள் இறைவன திருத்தொண்டு இயற்றும் நிலையே பெரும் பதவி என்று கொள்வார்கள். மற்றப் பிறவிகளை அருவருத்துத் தள்ளுவார்கள். இந்திரனைப் பார்த்துத் துருவாச முனிவர் கூறியதாகத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் ஒரு பாட்டு வருகிறது.

திருநீறும் மண்ணும் தரிக்கும் திருவின்
பெருமக்கள் மெய்ச்சிறப்பைப், பேசஅருள் பெம்மானே !

“ புள்ளியதோல் ஆடை புனைந்தரவப் பூண் அணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையான் அடிக்கமலம்
உள்ளிய மெய்யன் புடையார் அருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினாய், என்செய்தாய் ”

என்பது அது. இந்திரனுடைய தருக்கையும் இந்திர போகத்
தையும் மெய்யனபர்கள் அருவருப்பார்கள் என்பதையும் அது
விளக்குகிறது. அதனால்தான் தொண்டரடிப் பொடியார்.
“ இந்திர லோகம் ஆளும் அச்சுவை பெறிலும் வேண்டேன் ”
என்றார்.

ஆகவே அருணகிரிநாதர்,

“ வேல் இறையோன் பரிவாரம் எனும்

பதம் மேவகையே புரிவாய் மனனே ! ”

என்று உபதேசம் புரிகிறார்.

கண்ணனும் கௌரவரும்

[ஆ. கி. ரங்கராஜன்.]

மகாபாரத காவியம் மாபெரும் மணிக்குவியல் போன்றது.
அதனில் தர்மம், சத்தியம், நேர்மை, அன்பு, கொடை, இரக்
கம், வீரம், பண்பு, பக்தி என்ற நவரத்தினங்கள் அளவின்றி
மிளிர்கின்றன.

வேத வியாசர் இக்காவியத்தைப் பாட, விநாயகர்
அதனைத் தம் தந்தத்தினால் எழுதியருளினார். முதன் முதலாக
வியாசரின் வாயின வழியாக பாரதம் வெளியிடப் பெற்றதாயி
னும், பாரத காவியத்தின தலைவன கண்ணனேயாம். சர்வ
லோக நாயகனும், சகல மாயாதீதனும், காலக் கணக்கினைக்
கடந்து நிற்பவனுமாகிய கண்ணனின் பரிபூர்ணமான கருணை

ரின்னடியைப் பூசித்து நேசிக்க எண்ணாரை,

எந்நாளும் நோக்கா எனையேன்று கொள்ளாயோ ?

லீலைகள், பாரத காவியத்தில் சொல்கடந்த அளவில் காணக்கிடக்கின்றன.

“ தெரிந்து கெட்டான் இராவணன் ; தெரியாது கெட்டான் துரியோதனன் ” என்பது பழமொழி. இதனை ஊன்றிப் பார்க்கின் இராவணன் கெடவில்லை. அவன் அவதார புருஷன். அநீதி இழைத்தால் அழிவு நேருவது திண்ணம் என்ற படிபிணையை உலகினர்க்குத் தனது செயல்கள் மூலம் நடத்திக் காட்டினன். இராமாயண காவியத்தின் தலைவனாக ஸ்ரீமந் நாராயணனும், அவனுக்கு எதிர்மறை வீரனாகத் தசமுகனும் நின்று இராமாயணத்தை சிறப்பிக்கின்றனர்.

இராம காதையில் இவ்விருவரின் வீரச செயல்களே முக்கியமாகக் கருதிப் பேசப்படுகின்றன. ஆனால் மகா பாரதத்திலோ, எண்ணற்ற கதாபாத்திரங்கள் ஆரம்பமுதல் இறுதிவரை சிறந்து விளங்கி காவியத்தை அழகுபடுத்துகின்றனர். இவ்விரு காவியங்களையும் பிழிந்தெடுத்த சாரம் [Essence] ஒவ்வொன்றையும் சுவைத்துப் பார்க்கின, பெண், மண் ஆகிய இரண்டு ஆசைகளின் அடிப்படையாக எழுந்த போர்களினுடைய மூலமே இக் காவியங்களின் தோற்றம் என்பது புலப்படுகின்றது.

துரியோதனன் கெட்டழிந்ததற்குக் காரணம், அவனது இயல்பான மூர்க்க குணத்துடன், வஞ்சகர்களின் சேர்க்கையினால் மேனமேலும் தன அறிவு மழுங்கியதே யாகும். மிகச் சிறந்த பெண்மணியும், கற்பிற் சிறந்தவளும், குழந்தையான இராமனமீது தன் மைந்தனைவிட அதிக அன்பு கொண்டிருந்தவளும், மதிநுட்ப முடையவளுமாகிய கைகேயியை மனமாற்ற மடையச் செய்து இராமன் வனமேகவும், தசரதன் வாளைகவும் காரணமாக இருந்தவை, மந்தரையாகிய கூனியின் வஞ்சகச்

அன்பால் அடியர்செய் ஆசிப் பலத்தால்,
இன்புற்று நின்னடியில் எய்தநினைக் கின்றேனே

சொற்கள். 'கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்' என்றபடி, எத்தகைய திடமான மனப்பண்பு படைத்திருப்பவரையும் வஞ்சகரின் மொழிகள் கவிழ்த்து விடுகின்றன. இதனாலேயே பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர் போன்ற உதமம் பெரியோர்கள் தனனைச் சூழ்ந்திருந்தும், அவர்தம் நன்மதிகளை துரியோதனன் ஏற்கவொட்டாமல் சகுனி முதலிய வர்கள் தடுத்து, பாண்டவர்களை துன்புறுத்தி, அவர்தம் சீற்றத்தைத் தூண்டினர்.

ஆரம்ப காலமுதலே கண்ணனைத் துரியோதனன் இழிவாக் கருதினன. அவன் அவ்வாறு கருதுவதற்கு சகுனி முதலியோர் தூபம்போட்டு வந்தனர். ஆனால் கண்ணன் கொடிய அரக்கர்களை அனாயாசமாய் அழித்தும், ஏக காலத்தில் அநேக வடிவங்களில் தோன்றியும், சிசுபால தந்தவகரர்களைச் சக்கராயுதததால் மடித்தும், இவ்வாறு பற்பல செயல்களாலும் மாந்தர்க்குத் தான் இறைவனே எனபதை அறிவித்தனன. துரியோதனன் அதனை அறியவொட்டாமல் சகுனி தடுத்தான்.

தீயிலே தோன்றியவள் திரௌபதி. பூர்விக வரபிரசாதப்படி அவள் பாண்டவர்தம் நாயகி ஆயினள். (மற்ற மங்கையர் போலன்றி) 'ஒருவரை' விட்டு அகலுகையில், தீயிலே பிரவேசித்துப் புனிதமடைந்து, அடுத்தவரிடம் செல்லும் பண்பினள் திரௌபதி. தெய்வாம்சம் படைத்த அத் தேவியைத் துரியோதனன் இகழ்ந்தான். துரியோதனனின் இழிவான எண்ணத்திற்கு மேனமேலும் தூண்டுகோலாக இருந்தனர் அவனது தீய நண்பர்கள். அதன விளைவாய் துச்சாசனன் திரௌபதியை அரசசபையில் அவமதிக்க முற்பட்டான். நற்பண்புகளில் சிறந்தது விளங்கிய பாண்டவர், அதனால்

புல்லிரும்பிப் பூவைவிடும் போக்குடைய ஞாலத்தில்,
நல்லோர் உறவொன்றே நாடஅருள் எம்பரனே !

ஏற்பட்ட எல்லை கடந்த சினத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு, தர்மம், சத்தியம், பக்தி, பொறுமை முதலிய கம்பிகள் கொண்ட சிறையில் கட்டுப்பட்ட வீரர்களாகித் தவித்தனர். ஆதரவு அற்ற நிலையில், திரௌபதி மதுகுதளனை நினைந்து அலறினாள்.

பக்தர்களை ஆதரிக்கும் பரந்தாமன், அதனை சகியாதவனாக யினன். அவனது அருளால், அக்கணமே திரௌபதிக்கு ஆடைகள் வளரத் தொடங்கின. கண்ணைக் கவரும் வண்ணப் பட்டாடைகள் எண்ணற்றன தொடர்ந்து வருவதைக் கண்ட துச்சாதனன் அயர்ந்து நினறான். அரசவையிலிருந்த பெரியோர்கள் இறையருட் செயலுக்கு வியந்து துரியோதனனுக்கு புத்திமதி கூறினர். அகந்தையினால் அறிவிழந்திருந்த துரியோதனன், பாண்டவர்களைக் கானகமேகித் திரும்பி வருமாறு உத்தரவிட்டான்.

அன்று மந்தரையின் போதனைக்காளான கைகேயினால் தசரதன் மடியவும், அயோத்தி பொலிவு இழக்கவும், கைகேசி தனது சக்களத்தியருடன் மங்கல மிழக்கவும் நேர்ந்தது. [அதனாலேயே இராம-இராவண யுத்தம் நிகழ்ந்து அரசக்கர்கள் வீழ்ச்சி அடைந்து, அறம் நிலைபெற இராமன் செயலாற்றினான் என்பது வேறு விஷயம்.] இன்று, சகுனியின போதனைக்காளான துரியோதனன், உத்தமர்களின் சாபத்திற்கும் இறைவனின் சீற்றத்திற்கும் ஆளாக நேரிட்டது.

உலகினரை உய்விக்க இறைவன் மானிட அம்சமாக இராமனாய் அவதரித்து, எவர்க்கும் கருணை புரிந்து விளங்கினான். அதன்பின், தனது முழு அம்சத்துடனேயே கண்ணனாகத் தோன்றி, மனிதருள் மனிதனாகி, எளியோர்க்கெல்லாம் எளியோனாகி, எவர்க்கும் இன்பத்தை நல்கும் இன்னருளுடன் விளங்கினான். ஆகிற மேய்க்கும் சிறுவனாய், சகல உயிர்களும்

நற்பண்பின் உள்ளிருந்து நாத ரகசியஞ்சொல்
சிற்பரா ! நின்னருகைச் சிந்திக்கச் செய்யாயே

களிக்கும்படி வேயங்குழல் ஊதி கானம் பொழிந்தான். என் றென்றும் கண்ணனிடம் பக்தி செலுத்தியவர்கள், கண்ண னின் குழலிசையைக் கேட்டின்புற்றனர்.

தனது லீலைகளைக் கண்டு பெரியோர் உணர்த்திய அறி வுரைகளையும் அலட்சியப்படுத்திய துரியோதனனின் கொடிய குரூரமான செயல்களைக் கண்ட கண்ணன், அவனை அழித்தா லொழிய அறநெறி நிலையுருது என்று உணர்ந்தான். அதற் காக மாபெரும் போர் ஒன்றையே ஏற்படுத்தினன். கொடிய கௌரவர் பகுதியில் பெரும்பாலான அரசர்களும், உத்தம பாண்டவர் பகுதியில், சில அரசரும் சேர்ந்து, குருகேஷத்திர பூமியில் போரிட்டனர். பாரத நாட்டின் பேரரசர்கள் பலரும் கைகலந்து, எவரும் அதிசயித்து அதிர்ச்சி யடையும் வண்ணம் நிகழ்ந்த அப்போர் பாரத மகா யுத்தம் எனப் பெயர் கொண் டது. இப்போரில் கண்ணனின் இலட்சியமாகிய அறநெறி நிலைநாட்டப் பெற்றது.

கண்ணனின் இத்தகைய லீலையைத் தேவி பக்தர்கள் தேவியைப் புகழுகையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுப் பாடுகின் றனர். அதனைக் காண்போம்.

தாட்டிகமாய்த் தையல்தனை சபைநடுவே துகிலுரியும்
சேட்டர் குருகேஷத்ரமதில் சிதைந்துயிரைத் தான் விடவே
வாட்டிடுமோர் பாரதமே வரவினைக்கும் வேயங்குழலோண்
நாட்டமொடு "சோதரி!" எனறழைக்கு நலமுடையவளே!

—ஸ்ரீ அபிராமிமாலை 49.

இச் செய்திகளை நாம் மனத்தில் கொண்டு, அறநெறி நின்றும் இறைவனருள் பெறுவோமாக !

வல்லாளா ! நின்புகழை வாயாரப் பாடாதார்
கல்லாகும் நெஞ்சர், சுயமைபல செய்வாரே

கருவூரார் (2)

(ரஹிதி)

கருவூர் தேவர் வந்தார். போகரை வணங்கினார்.

சபாஷ் தேவா! நீ செய்த செயல்கள் சிறந்தவை. பூத உடல் உள்ள பொழுதே புகழுடலையும் எய்தினே. முடிந்தவரை இன்னும் முயற்சி செய். வாழ வழி காட்டுவார்க்கு, உலகம் அளவிலாக் கவலைகளை அளிக்கும். கடும் சீற்றங் காட்டாதே. காப்பது நம் கருமம். தெரிகிறதா என்றார்.

கருணை யுடைய குருநாதர் கட்டளைப்படி, தேவர் கருவூர்க்கு வந்தார். சிலநாள்வரை, ஊரில் எவருடனும் ஒட்டாது பற்றாது ஒதுங்கி இருந்தார். வீதியில் குடியிருந்தவர்கள், அவர் போக்கை வியந்தனர். வலிநது பழக வந்தனர்.

பொழுதை வீணாகப் போக்காதீர்கள். உயிர், புனிதமான ஒரு பொருள். காயமான பெட்டியுள், அது காப்பாக இருக்கிறது. இந்த இயற்கையின் உதவியை எண்ணுங்கள்!

உடல் நிழலில் காலன் உறவாடுகின்றான். எந்த நேரத்திலும் அவனால் இடர் வரும். கல்ப சாதனை செய்து, காயத்தைக் காப்பாற்றுங்கள்! வழிபாட்டின் பெயரால், உயிரை இறைவியின்பால் ஒப்படைத்து விடுங்கள்! அதன்பின் வருவது மெய்யின்பம்,

கண்டன எல்லாம் வீணே. கருதியது எல்லாம் பிழையே. உண்டன எல்லாம் மலமே என்பது, அதன்பின்தான் அறிய முடியும்.

பண்ணால் பரிந்துருகும் பக்தர்கள்போல், என்கவியை எண்ணுயோ? ஏழைமனம் ஏங்கியிடி கின்றதுவே.

போவார் வருவாரிடம், இப்படியே போதனை செய்தார் கருவூரார். அவரிடம் அறிய வேண்டியதை அறியலாம். அனுட்டிக்கலாம். ஆனந்தம் காணலாம். உரிய இந்நுட்பத்தை எவரும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. வம்பும் தும்பும் வளர்ப்பதற்கு அயலாய், புனித நெறிகளை உலகம் புரிந்து கொள்வது இல்லையே.

அந்தணர் ஆயினார். அறிவை இழந்தார். ஒழுக்கம் துறந்தார். உண்ணத் தகாத ஊனையும், அருந்தத் தகாத மதுவையும் வைத்து ஆராதிக்கும் வாம மார்க்கியோ இவர்? என்று, ஆரம்பத்தில் ஐயம் பிறந்தது.

ஐயரே! வாழ்க்கை நிகழ, முதலில் வழிதேட வேண்டும்; அதன்பின் தெய்வத்தை ஆராதிப்பது வழிமுறை. எப்போதும் இறைவியை வழிபட்டு இருந்தால், வாயும் வயிறும் வறண்டு விடும். வேள்வி செய்தால், வானம் மழையை வருஷிக்கும். ஆற்றில் வெள்ளம் புரண்டு வரும். நன்செய் புன்செய் நலம் கொழிக்கும். அதன்பின், மனைமக்களுடன் மாதேவி வழிபாட்டை மகிழ்ந்து நடத்தலாம். முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார். தெய்வக் கேரயிலையும், பூசிக்கத் திறக்க வேண்டியவர்கள் நாமேதான் என்று, ஆளுக்கு ஒரு செய்தி யாக ஊரார் அறிவித்தனர்.

நீங்கள் சொல்வதிலும் பிழையில்லை என்று சிரித்தார் கருவூரார்.

அம்பா! அம்பிகே! உன் குழந்தைகளின் வாய் வாழ, வயிறுவாழ வழிசெய்ய மாட்டாயா? முயன்றல்தான் முன்னேற முடியும் என்று, ஆக்கைக்கே இரைதேடி இவர்கள் அலைவது உன் திருவுளமோ என்று, கண்முடிச் சிறிது நேரம்

எட்டி மரவுறுப்பும் சித்தர்க்கு(கு) இனிதுதவும் ;
ஓட்டாத என்னால், ஒருபயனும் இல்லையரே

கருதினார். அது, கதிரவன் உச்சியில் இருந்து காய்கின்ற நேரம்.

திடீரென்று இருண்டது வானம். கூடி மேகங்கள் குமுறின. பெருமழை எங்கும் பெய்தது. முன்னேற முடியாதபடி, வீதியெல்லாம் முழங்கால் நீர். வெள்ளப் பிரவாகமாக, ஆம் பிராவதி ஆறு விளங்குகிறது.

டாம் டாம் டாம் என்ற ஒலியுடன், திருக்கோயில் கதவுகள் யாவும் தாமே திறந்து கொண்டன. ஆரம்பத்தில், இது கண்ட அனைவரும் அஞ்சினர். இரண்டொரு நாளில், இஃது ஒரு சித்து விளையாடல் என்று சிரித்தனர்.

மக்களின் அசட்டுத் தனத்தை, கருவூரார் அறிந்தார். ஊட்ட முயன்றாலும், உலகம் ஒதுங்குவதை உணர்ந்தார். வருந்தினார். அமைதியைக் கருதினார். அவ்வூரை விட்டே அகன்றார். தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்தார்.

திருக்குருகூர் என்பது, திருமால் எழுந்தருளிய ஒரு திருப்பதி. அப்பதியை அணுகினார். ஏராளமான பாகவதர்கள் அவரை எதிர்கொண்டனர். மாலை சூட்டி வணங்கினர்.

என்ன இது! நான் யார்? எதற்கு இத்தனை உபசாரம் என்றார்.

கனவில் எம்பெருமான் இட்ட கட்டளை. தங்கள் வருகையால், கண்ணனைக் கனவிலேனும் தரிசிக்கும் வாய்ப்புடையம் ஆயினேம். வாழிய பெரும நீர் என்று, ஆநந்தக் கண்ணீர் சிந்தி வைதிகர்கள் அன்பு காட்டினர்.

புந்தி நைந்து புறப்பட்டேன். ஆதி மாதவர் அமைதியை அருளுகின்றார் என்று, விரைந்தார். புருஷோத்தமன் சந்நிதியுள் புகுந்தார். கண்ணீரை காணிக்கையாக்கிக் களித்தார்.

பெற்றதாய், முட்டாளாம் பிள்ளையையும் காப்பரன்; அப்பெற்றறிவழி, எந்தன பிழைக்கி ஆளாயோ ?

அதன்பின் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றார். ஆலயத்துள், நெல்லையப்பா! அப்பா என்று, கும்பிட்டபடியே நெடுநேரம் கூவினார். பதில் இல்லை.

ஓ. இங்கு ஈசர் இல்லை. நல்லோர் குறைந்த நகரத்தில், எருக்கஞ் செடிதான் எங்கும் முளைக்கும் என்றபடி, விமலன் கோயிலில் இருந்து வெளியேறினார்.

என்ன வியப்பு! இன்ப அடியர் பலருடன், நெல்லையப்பர் எதிர்ப்பட்டார். விநயமுடன் கருவூரார் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

ஸ்வாமி! எருக்கஞ் செடியா இங்கு முளைப்பது? என்று அடியவர்கள் இறைஞ்சினர்.

அழையாத பிள்ளையையும் அன்னை அணைப்பள். அப்பரை வலிந்து அழைத்தேன். ஏனென்று கேட்டிலர். எரிந்தது வயிறு. ஆத்திரத்தால் சொல்லி விட்டேன். படபடத்த சாபம் அது பலிக்காது. அஞ்சாதீர்கள் என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் செய்தார். அத்தன் அருள் பெற்ற மகிழ்ச்சியுடன், அங்கிருந்து அகன்றார்.

குரோச தூரம் சென்றார். எதிரில் ஒரு லிங்கம் இருந்தது. தற்பரா என்று சென்று தழுவினார். குழைந்து கொடுத்தது சிவலிங்கம். உணர்ந்தார். உள்ளம் உருகினார்.

திருப்புடை மருதூர்க்குச் சென்றார். ஆலயத்துள் நுழைந்தார். இருக்கின்றயோ அப்பா! என்று குரல் எழுப்பினார். சேயின் குரலிற்குப் பதில்கொடுக்கும் தாய்போல், உளோம் என்று ஒலியெழுப்பி, எதிரில் காட்சி தந்தான் எம்பிரான்.

அங்கிருந்து, கஜேந்திர மோட்சம் என்னும் தலத்தைக் கண்டார். அங்கு அச்சுதரை ஆராதித்தார். முன்றீசர் கோயிலின் முன் வந்து தொழுதார்.

காட்டெருமை சேற்றில் கலந்துமகிழ் கின்றதுபோல்,
வீட்டருமை எண்ணி, விளைச்சேற்றில் ஆழேனே!

அதை யடுத்து ஒரு காளிகோட்டம். கருமயோகிகள் பலர், அங்கு அநாசாரர் ஆக இருந்தனர். அவர்களுக்கு அறிவு கற்பிக்க எண்ணினார். அவர் வருகை யறிந்த அவர்கள், எதிர் வந்து இறைஞ்சினர்.

இதுவரை நீங்கள் பெற்ற பயன் யாது என்றார்.

குண்டலினியை எழுப்பினேன். முன்னேறிப் பிரம ரந்திரத்தில், அதை முட்ட விட்டோம். இது நாங்கள் பெற்ற பேறு என்றனர்.

நல்ல முயற்சிதான். முதல் இல்லாத வியாபாரம் மேலும் இல்லை கீழுமில்லை. பராசக்தி உரிய பயனை உதவுபவள். அவளை ஆராதித்துச் செயலில் இறங்கி யிருந்தால், நலமாயிருக்கும். முன்னேறும் குருடு, எங்கேனும் முட்டிக் கொள்ளும். சக்தியின் அருளிருந்தால், அதனமேலும் சித்தி பல சித்திக்கும் என்றார்.

களளையும் மீனையும், நாங்கள் காளிக்குப் படைக்கிறோமே !

பசி தவிர்க்க முயற்சிக்கும் மற்றவர்களைப் போல, நிவேதனம் கருதி நெடுநேரம் முயல்வீர்கள். பிறகு படைப்பீர்கள். அவைகளைப் பிறகு வயிறு புடைக்க உண்பீர்கள். அவ்வளவுதானே செய்தி !

முயற்சி யில்லையேல், மீனும் தேனும் எதிர்வந்து இறங்குமா? என்று, யோகிகள் ஏளன நகையை எழுப்பினர்.

கருவூரார் சிரித்தார். எதிரில் இருந்தது ஒரு வன்னிமரம். சங்கற்பித்தார். அவ்வளவில் அம்மரம், பெருகிய மீன்மழை பெய்தது.

அழலாமுன் சேவடிகள் என்றாலும், அஞ்சேன் ;
கழல்பற்ற எண்ணும் கருத்துடையன் ஆவேனே

தாயே! காளிதேவீ! குடிக்கக் கள்ளைக் கொடு என்றார்-
அவ்வளவில், மதுக்குடம் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினள் அந்த
எம்பிராட்டி.

அது கண்ட கருமயோகிகள் அஞ்சினர். ஸ்வாமி! இது
வரை காளி எதையும் உதவில்ள். எம்பால் ஏதேனும் பிழை
யுளதா என்றனர்.

எவரும் இப்படித்தான் எண்ணுகின்றனர். அம்பாள்
சந்நிதியில் நம்மை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அதனால் அவள்
வேறு நாம் வேறு அல்ல என்ற அபேதநிலை சித்திக்கும். அந்-
நிலையில் சர்வமும் சித்தியாகும். அச்சித்திகளை தமக்காகப்
பயன் படுத்துவது தவறு. உலகிற்கு அவைகளின் மூலம்
உதவ வேண்டும். உத்தம இச்சாதகர்களிடம், ஐம்பூதங்களும்
ஓத்துழைக்கும். சுயநல சிந்தனை சிறிது இருந்தாலும், உள்ள
தெலலாம் சூன்யமாய்விடும். புரிகிறதா என்றார்.

அறிவு தெளிந்த அந்த யோகிகள், வேண்டா இந்த
வாழ்க்கை. சிறந்த வீடுபேறு சித்திக்க, உரிய முறைகளை
உபதேசியுங்கள் என்று, வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டினர்.

பொதிகை மலைககு இப்போதே புறப்படுங்கள்! பார்த்த-
கண் வாங்காது வானத்தைப் பாருங்கள்! நீலவானம் தேவி
சொருபம். வெண்மேகங்கள், சிறந்த நீற்றுச் சிவ சொருபம்.
கருங்கடலில் மேகங்கள் கலந்தபின், அமலையின நிறத்தை
அடையும். பெய்யும் மழையே அவள் அருள் கொடை.
இப்படியே முதலில் எண்ணுங்கள்! பொல்லாத உலக.
அபிமானங்கள் போய்விடும். தேக வேட்கையும் தேய்ந்து தீரும்.

இந்த நிலை எய்திய பிறகுதான், பயனான எம் ஞான உப-
தேசம் பலிக்கும். உரிய இப்பரிபாகம் எய்தார்க்குக், குறிப்பாக

ஊன்றி உணர்கின்ற உனதொண்டர் கூட்டத்துள்,
ஏன்றுகொள, என்னை இணக்காமை என்னேயோ?

உபதேசம் செய்வாரும் குருடர். பெறுவாரும் பேதைகளே ஆவார்கள். “குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடி, குருடும் குருடும் குழிவீழ்த்த வாரே” எனும் திருமந்திரத்தை இங்கு எண்ணுங்கள். எங்கிருந்தாலும் உங்கள் பக்குவத்தை உணர்வம். வருவம். அருள்வம் என்று ஆறுதல் கூறினார்.

பொதிகை நோக்கி யோகிகள் அப்போதே புறப்பட்டு விட்டனர். கருவூரார் குற்றலம் சென்றார். கூத்தப் பெருமாளைக் கும்பிட்டார். செல்லும் தலந்தோறும், சிவசக்தி ஆதிக்கத்தை ஆலயங்களில் அதிகப்படுத்தினார். சிலகாலம் இடையில் சென்றன. இறுதியில் பொதிகையை எய்தினார்.

அருளொடு தாம் அறிவித்தபடி, அங்கு வாளை நோக்கி மனோலயம் எய்திய கம்பீர யோகிகளைக் கண்டார். அளவளாவினார். உத்தம முத்திரைகளை உணர்த்தினார். கனிவொடு முத்திரைமார்க்கத்தைக் கற்பித்தார். அவர்களை சன்மார்க்க சாதகராக்கி அங்கிருந்து புறப்பட்டார். திருவானைக்கா அண்ணலை ஆராதித்தார்.

திருவரங்கத்தில், பள்ளிகொண்ட பரந்தாமனைப் பணிந்தார். பக்தி செய்தார். அங்கு ஒரு பொதுமகள். அவன் பெயர் அபரஞ்சி. சாதன அனுபவ சால்புடைய அவள். பாம்பின் கால் பாம்பறியும் தன்மைபோல், கருவூராறைக் கண்டதும், இவர் அற்புத சிவசித்தர் என்று அறிந்தாள். கை குவித்தாள். ஆர்வம் காட்டி அழைத்தாள். இரண்டு நாள் வரை, தன் திருமானிகையில் புனித அவர் திருவடிகளைப் பூசித்தாள்.

சாதனை மார்க்கத்தில், தான் அறியவேண்டும் பலவற்றை அவரால் அறிந்தாள். அவளது அதிதீவிர பக்குவம் உணர்ந்து அவரும் அகமகிழ்ந்தார்.

என்பிழையே? என்பால்நில்ல லாதோடும் ஏழைமனத் தின்பிழையே? இவ்வுலகப் பாசமிமுகக் கின்றதுவே!

அபரஞ்சீ! உன்போலும் தெளிவுடையார், இன்றைய உலகில் இல்லை. சாதகியான உனக்கு, பள்ளிகொண்டார் தந்த பரிசு இது என்று, நவரத்தின மாலை ஒன்றை நல்கினார். நீ எண்ணும் போதெல்லாம், எதிர்வருவேன் என்றும் கூறினார். அதன் பின்னரே அங்கிருந்து அகன்றார்.

மறுநாள் காலை, அரங்கர் ஆலயத்தில் வழிபாடு ஆரம்பம் ஆயது. திருவரங்கர் திருமார்பை இதுவரை அலங்கரித்த மாலை, இன்று இல்லை. அர்ச்சகர் திடுக்கிட்டு அலறினார். விவரம் அறிந்தது எவரும் வெதும்பினர். சேவைக்கு வந்திருந்த அபரஞ்சீ மார்பில், மேதகு மணிமாலை மின்னியது.

மாதவர் மாலையை, மாதர் வசமாக மாற்றியது யார்? யார் என்ற அதட்டல், விறுவிறுத்து அதிர்ச்சியை விளைத்தது.

பள்ளிகொண்டார் சார்பாக, பக்த கருவூரார் அளித்த பரிசு இது; இன்று இரவும் அவர் வருவார் என்று, அமைதியாகப் பதிலிறுத்தாள் அபரஞ்சீ. ஆத்திரம் எவர்க்கும் அதி கரித்தது. மாலையை வெடுக்கென்று பிடுங்கினர்.

காரிகையாள் மயலில் கருவூரார்? சீ. அவரும் ஒரு சித்தரா? விடுவது இல்லை அவரை என்று வெகுண்டனர். நீ போ என்று, அபரஞ்சியை அனுப்பினர்.

இரவு மணி ஒன்பது. கருவூரரை அபரஞ்சீ கருதினள். எண்ணமுன் அவரும் எதிர்ப்பட்டார். சிவத்தைப்போல் எங்கும் வியாபகர் சித்தர்கள். இதை இங்கு அறிந்து கொள்கிறோம்.

வீதியில் காத்திருந்த சிப்பந்திகள், விரைந்தனர். பக்தர் கருவூரரைப் பற்றினர். கைகள் இரண்டையும் கட்டினர். ஈர்த்துச் சென்றனர். நிர்வாகிகள் முன் அவரை நிறுத்தினர்.

மும்மலங்கள் செய்கின்ற மோசடியை நேசித்து,
செம்மை மயநிலையைச் சிந்தைமறந் திட்டதுவே.

கருவூரார், திருவரங்கரைக் கருதி யிருந்தார். அண்மையில் நின்றாள் அபரஞ்சி.

ஐயா! தோகை இவட்கும் உமக்கும் தொடர்புளதா? ஆண்டவன் சொத்தை அபகரிக்கலாமா?

இவள் என் சிஷ்யை. கணிகை குலத்தள் என்ற அளவில் நீங்கள் கருதுகிறீர்கள். இவள் பரிபாகம் கண்ட பரந்தாமன், என்மூலம் இப்பரிசை இவட்கு அளித்தான்.

இதை அரங்கர் முன்னிலையில் அறிவிப்பீரா? என்று கர்ஜித்தது நிர்வாகம்.

தயாரா யிருக்கிறேன். அதுதான் மிகவும் நலம் என்றார் அருந்தவர். திருவரங்கர் சந்நிதியில் பெருங்கூட்டம்.

'எம்மை அலங்கரிக்க நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். அன்பர்களை அணிசெய்ய யாம் கருதுகிறோம். கருவூரான் மூலம், அவளுக்கு இம்மாலையை யாமே அளித்தோம்' என்று, அரிய குழலிசைபோல் எழுந்தது அசரீரி.

ஆலய அதிகாரிகள் அஞ்சினர். கருவூராரை வணங்கினர். அபரஞ்சியைத் தொழுதனர். தவறாக நினைத்தோம். மன்னிக்க வேண்டும் என்று விரயம் பெருக்கி வேண்டினர். அபரஞ்சி யிடமே மாலையை யளித்தனர்.

'கருவூர்த் தேவரும் கடல்நிற வண்ணரும் கலந்து செய்த அருள் நாடகம் இது. மாதவர்க்கே உரியது இம்மலை' என்று, அன்பொடு திருப்பி அளித்தாள் அபரஞ்சி. விளங்கிழை அவளின் அன்புகண்டு, உலகர் வியநதனர்.

அதன்பின் கருவூரார், தனது ஜன்ம சேஷத்திரத்திற்கு வந்தார். மறுபடியும் வந்தானா? என்று ஊரினர் மொறுவினர்.

கற்றறியான், மெய்ம்மைக் கலைஞானர் நல்நட்பை உற்றறியான் என்றே, ஒதுக்கியதோ மெய்ச்சிவமே.

வாமமார்க்கி இவனால், வைதிகமே அழிகிறது. வீதியை விட்டு இவனை விரட்டுங்கள் என்று, வேந்தரிடம் சென்று விண்ணப்பித்தனர்.

அரசர் மனம் அதிர்ந்தது. ஏவலரை ஏவினர். கருவூரார் ஆஸ்ரமத்துள் கடுஞ்சோதனை நடந்தது. வழிபாட்டிற்குரிய வைதிகப் பொருள்கள், உரிய வேள்விக்கான உபகரணங்களே எங்கும் விரவி யிருந்தன.

விவரம் அறிந்த வேந்தர், கருவூர்த் தேவரிடம் தம்பிழை பொறுக்க வேண்டினர்.

அரசே! அவர்கள் மானிகைகளிலும் சோதியுங்கள் என்றார் கருவூரார். அப்படியே செய்தார் அரசர்.

அவர்கள் வீடுகளில், எங்கும் மதுமயம். வெறும் இறைச்சிமயம். அரசர் சீறினார்.

காவலர்! அவர்கள்மேல் பிழை இல்லை. எம்மேல் சுமத்திய பழிபாவம் தீர, யாமே செய்த சங்கற்பம் இது. உமது சீறுதல் அளவால், அவர்கள் தீவினை தீர்ந்தனர் என்று, அரசர் மனத்தில் அமைதியை உண்டாக்கினார்.

இவ்வளவு நிகழ்ந்த பிறகும், அவமானம் உண்டாக்கினார் என்ற ஆத்திரத்தால், கொதித்து ஊரவர் குமுறினர். இவரைக் கொன்று விடுவது என்று குறித்தனர். அடபாவமே! என்ன உலகம் இது! அவதார சீலர்களாய், உதவ முன்வருவாரை ஒழித்துவிட உறுக்கும் இந்த அநியாயத்தை யாரிடம் சொல்லி ஆறுவது?

சிற்றறிவால் சிவசிவநின் றன்னடிசிந் திக்காமல்,
முற்றறிவன் சன்றெண்கிநான் மோசம் போகின்றேனே

ஒருநாள், ஆம்பிராவதி நதியில் நீராட, கருவூரார் வந்தார். காலம் பார்த்துக் காத்திருந்த அவர்கள், அவர் கழுத்தைத் துணிக்க அணுகினர்.

குறையிலாதவர்கள்பால் குற்றம் கற்பித்துக் குமுறி வழி பவர் உளரெனில், அந்தப் பாவத்திற்கு அவர்களே ஆளாவர். அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றாரை, எவர் தடுக்க முடியும் என்று எண்ணிய கருவூரார், வேண்டா இவ்வுலகம் என்று வெறுத்தார்.

உறுத்த எதிரிகட்கு அஞ்சினார்போல் ஓடினார். அவர்களும் விடாது துரத்தி வந்தனர். புனித கருவூரார், திருஆனிலை எனும் ஆலயத்துள் புகுந்தார்.

பசுபதீசா! ஈசா! தற்பரா அபயம் என்று, இலிங்கத்தைத் தழுவினார். இறைவன் ஒளியில இரண்டறக் கலந்தார்.

துரத்தி வந்தவர்களை, அதை யறிந்தனர். தம் தவறை எண்ணித் தளர்ந்தனர். பிழைக்குப் பிராயசசிததமாக, ஆலயத்தில் ஒரு சந்நிதி அமைத்தனர். அதில் கருவூர்த்தேவர் திருவருவை எழுந்தருளச் செயவித்து, அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஆராதிக்கின்றனர்.

வாழ்க கித்தர்கள் கால்வழி.

ஓம்.

மெய்யறிஞர் போற்றுகின்ற மேல்நிலையை எண்ணாமல், பொய்ஞ்ஞானம் பேசிப் புலம்புகின்றேன், புண்ணியனே!

NEHRU—THE APOSTLE OF VISVA BHAKTI

A great life, a purposeful life, an accomplished life, a life of universal love and response, dedicated to peace, and above all a heart of unbounded affection and warmth for all beings on the face of the earth—such may be said of our departed Atman Sri Jawahar Lal. The people of India were secure in their habitation in his life's concern, nor were the prosperity and well-being of the peoples of the world ever absent from his mind. He was a rare, distinguished and incomparable product of Mother India, of great composure in most difficult and trying situations. Out of Mother India, he emerged in the perfect expression of universal human love, and like Seetha he became one with her—even his ashes being thrown at his request into the undistinguishable integrity of the soil of India, nay the soul of India.

When Rama was born, the great Kambar declared in his Ramayana that human life had become the most precious of the varied lives on earth or above—nay doubly precious. In the sense indicated by the famous poet

Kambar, the life and example of Jawahar Lal have elevated the value of human life in the world for all future, and the sacredness of perpetual service to humanity in general. The Avatars of the world's spiritual history have proclaimed how man can become godly by showing how the Lord Himself had chosen the human life as the instrument of God's service to man. Whether Sri Nehru believed or did not believe in the existence of God, by his unfaltering faith in service to humanity and its inherent and unalterable right to freedom, wherever life exists, he has indicated in no uncertain terms the infallibility of the primordial virtues of generic human love and service to humanity. Believe in God or no, Sri Nehru has demonstrated that man can live and act in the highest tenets of truth, love, hospitality, affection, mutual service, promotion of world-wide peace and understanding and the incontrovertible liberty of man to live and let live, universally recognised as divine virtues. He has lived and showed how to metamorphose all wrong-doing into the well-being of the world.

—*Thiruppugal Mani.*

அமிர்தவசனி பிரசுரங்கள்

54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1.

குகரூ ரசபதி அவர்களின் விரிவுரையுடன்

அரிய அருள் நூல்கள்

ரூ.நபை.

கந்தரநுபூதி	(விரிவுரை)...	1	25
திருவகுப்பு (6 மட்டும்)	..	1	50
திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்	..	2	00
கந்தர் கலிவெண்பா	..	2	00
திருக்கயிலாய ஞானவுலா	..	2	00
விநாயகர் அகவல் (ஒளவையார்)	..	1	50
கோளறு பதிகம்	..	0	40
சண்முக கவசம் (பாம்பனடிகள்)	..	0	60
திருப்புகழ்மாலை (360 பாடல் மட்டும்).	..	1	25
கந்தக்கதம்பம் (பாடல்மட்டும்) 288 பக்கம்.	..	1	25

தபோவனப் பதிப்பக நூல்களும் அனுப்ப இயலும்.

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள்

சித்திரை மூதல் பங்குனி முடிய வருடசந்தா உள்நாட்டிற்கு ரூ. 3. பணம் முன்னதாக அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

இலங்கைக்கு நான்கு வருட சந்தா ரூ. 14. அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

மலேயா, ஆப்பிரிக்கா, மற்ற நாடுகளுக்கு நான்கு வருட சந்தா 30 ஷில்லிங்குகள், போஸ்டல் ஆர்டராக அனுப்பலாம்.

சித்திரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே சந்தாத் தொகையை அனுப்பினால் தொடர்ந்து பத்திரிகை கிடைக்கும். வருட நடுவில் சந்தாச செலுத்தினால், சித்திரை மூதல் வந்த முன் இதழ்கள் கிடைக்கக் கூடுமாயின், சந்தாத தொகையைப் பெற்றுக் கொள்வம்.

அமிர்தவசனி 54, பந்தர் தெரு, சென்னை.

ஆறுமணி மவுலியும், கண்ணாரும், குழைகள்
 ஈராரும், பாலம்
 ஆறும், நல் பவளவாய் ஆறும்,
 மாறளமுத்து ஆறுமானேன்
 ஆறுமினிர் துண்டமும், தோள் ஈராரும்,
 கரங்கள் ஈராரும், சோதி
 ஆறுவதனமும் தொழுவோர், ஆறுத
 இறையினிப் பாறுவாரே.

—(பழந்தலை புராணம்)

156

Coffee

Ours for Quality

RAW, ROAST OR GROUND
GANESH & CO., (MADRAS) PRIVATE LTD.
MADRAS.

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் உங்கள்
 நன்மதிப்புப் பெற்ற கை வியாபாரிகள்

சுவர்ண மாளிகை

A. S. S. M. சோமசுந்தரம் செட்டியார் & Co.

தங்க கைகள், வெள்ளிய் பாத்திரங்கள் வியாபாரம்.

124, தெற்காவணி மூலசிதி :: மதுரை

Tel: "FAITH" Estd: 1924. Phone: 2113

குடை மார்க் பிஞ்சியில்

(சிறந்த கிருமி நாசினி)

தயாரிப்புக்கும், விகிதவகந்தை:

ஸ்பிரிட் வேர் ஹவுஸ்

49, கைடன் ஹாம் ரோடு

கென்னை-5.

டெலிபோன்: 33982

அபித்தவசனி சந்தாதாரர்க்கு வேண்டுகோள் :

யங்குனி மாதத்துடன் உங்கள் வருட சந்தா முடிவடைகிறபடியால்,

நயை கூர்ந்து குரோதி வருஷ சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி

கூபகப் படுத்துகிறோம். வி. பி. யில் அனுப்ப இயலவில்லை.

அபித்தவசனி காரியாலயம் 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1. போன்: 22594

Printed by V. Thirunavokarasu at the Rathnam Press (Branch)

85, Tirupalli Street, Madras-1.

Edited & Published by S. Maheswami 8, Bunder Street, Madras-1.